

Nevítaný Kristus

1 ...nemocí a mnoho špatných věcí... A některým nedovolila přijít smrt, některé zdržela nemoc a jiné zklamané naděje. Ale Bůh nás zase shromáždil dohromady, abychom Mu sloužili. Jsme tak šťastní, co se týče těchto věcí.

2 A nyní, když se opět scházíme, rád bych řekl několik slov o našem posledním shromáždění za mořem, kdy jste se za nás všichni tak usilovně modlili, aby nám Pán dal skvělou bohoslužbu. On to udělal. A jsme velice šťastní, že můžeme oznámit, že mnoho duší bylo spaseno, to je hlavní věc: duše, které byly spaseny, zrozeny do Království Božího. My, víte, že my...

3 Slovo kříže působí, že jsme pozorování, přináší problémy, vyvolává napětí a nemůžeme očekávat, že budeme proti tomu všemu imunní. Musíme to prostě přijímat tak, jak to přichází. Takže i my jsme měli problémy, když jsme odjeli z Curychu. Teď již mohu vysvětlit, co to vlastně bylo.

4 Prvním reformátorem církve, jak všichni víme, byl Martin Luther. A druhým byl Zwingli, a Zwingli pocházel ze Švýcarska. A tam v Curychu byla Bible poprvé přeložena do angličtiny, celá Bible, ten první překlad byl proveden v Curychu, ve Švýcarsku. Oni stále zastávají starou Zwingliho myšlenku. A Zwingliho překlad popírá panenské narození, on nevěří v narození z panny. Tvrdí, že On byl synem Josefovým, „nazván Synem Božím.“

5 A my věříme, že On byl Synem Božím, že On byl zrozen z Otce, Boha, který Ho zplodil skrze stvoření.

6 A Billy Graham, dobře známý, všichni ho znají, tam byl jeden den přede mnou. A pokud toho chudáka nekritizovali, tak si z něj alespoň dělali legraci, kde to nebylo... kde to nebylo třeba. Říkali: „Dělá si trvalou ondulaci.“ A dále říkali: „Přichází do kostela, jakoby šel na módní přehlídku.“ Dále pak: „Kázal jako výstřední Američan, jako obchodník s mýdlem.“ A také říkali: „Mohli jste ho cítit na vzdálenost tří metrů, jak byl neparfémovaný,“ a samé takové věci, prostě si z toho hochy dělali legraci. A proč? Nezasloužil si to.

7 Slyšel jsem Billa, zrovna jsem tam byl. Kázal svrchované Božství Pána Ježíše Krista. To je správné. Řekl: „Povstali mnozí muži a filozofové, a tak podobně, ale Ježíš Kristus byl samotný Bůh zjevený

v těle.“

⁸ Bratře, vykřiknul jsem z plna hrdla „amen“, protože jsem věděl, že je to pravda. Věřím tomu. Nu co, samozřejmě, když jsem viděl, jak se k němu zachovali, nastoupil jsem rovnou na jeho místo a začal jsem se svrchovaným Božstvím, že Ježíš Kristus byl Jahve Bůh zjevený v těle. Dobrá, Pán nám při tom dal padesát tisíc duší, při těch pěti večerních shromážděních.

⁹ A když se pak dozvěděli, že jedeme do Německa... Tak tedy, tam je stát a církev. Co církev řekne státu, to stát provede.

¹⁰ A my jsme často učili, ó... častokrát... Pokud bych tady měl nějakého katolického přítele... Neříkám to vůbec kvůli tomu, abych někam postrkoval vaší církev. Ne, pánové. Mám tisíce a desetitisíce katolických přátel. Ale my jsme často vyučovali, jak se v rané době Katolická církev spojila se státem, ve dnech papežského Říma a jaké pronásledování to přineslo.

¹¹ Dobře, bratře, protestanti jsou zrovna tak špatní, ne-li horší. Protestantská církev se mnou zacházela dvakrát tak hůř, než se mnou nakládala Katolická církev. To je pravda. Takže, když tam přišli a byli posláni do Německa, řekli německým úřadům, aby mě nepřijímali, že jsem byl zcela proti tomu učení, že jsem nebyl nic jiného než podvodník a aby mě nepřijímali.

¹² A tam postavili stadion s místy pro třicet tisíc diváků. Když tedy zamítli, abych měl pořádný fotbalový stadion, protože ten vlastnil stát, Hitler ho tam postavil; tak postavili plátěnou katedrálu s asi třiceti tisíci místy, která byla z jedné strany otevřená, takže se dalo sedět i venku. Měli jsme tam přibližně třicet tisíc pod střechou. A oni rozeslali zprávu, že jsem podvodník a aby mě vůbec nepřijímali.

¹³ A tak zasedala vláda a řekla — ukázali palci dolů, a že tam nemohu přijet. Doktor Gulgenbuhl, přítel, který... Státní zmocněnec tam poslal zprávu, a šel tam a řekl: „Ne, pane. On sem nemůže přijet. My ho nepřijmeme.“

¹⁴ A tak on šel dál. Je to v americké zóně, v Karlsruhe, což znamená „Karlův odpočinek“, zašel tam za plukovníkem americké armády, do Americké okupační zóny. A šel za tím plukovníkem a zeptal se: „Proč k nám nemůže přijít ten americký evangelista?“

¹⁵ On řekl: „Když tam přijali Billy Grahama,“ dále řekl, „proč k nám nemůže přijet tento bratr?“

16 A tak ten plukovník řekl: „Dobrá, nevidím důvod, proč by nemohl.“ Zeptal se: „Kdože je ten kazatel?“

„Je to bratr Branham.“

17 „Bratr Branham? On se modlil v Americe za moji matku a ona byla uzdravena.“ Ano, bratře, to otevřelo dveře. Bez ohledu na to, co oni řekli. Tohle mi otevřelo dveře. Takže jsme měli otevřené dveře a rovnou jsme tam jeli, a měli shromáždění.

18 První večer jsem se tam nemohl přes ty davy dostat... Nekázali jsme o Božském uzdravování. Zdrželi jsme se toho; prostě jsme se za nemocné nemodlili. Nejdříve jsme je zasvětili do evangelia, aby získali jistotu. A aby mě odtamtud dostali, aby mě uchránili před zastřelením někde z křoví. Najali muže, kteří takhle obcházelí okolo mě, takže si mě nemohli vzít na mušku, dokud jsem se tam nedostal, rozumíte. A hned první večer do nás chtělo vrazit auto... No, byli to prostě fanatici. Ale do auta jsem se dostal v pořádku. Billa jsem musel popadnout a doslova ho vstrčit dovnitř, protože ho už někdo skoro dostal. A tak, potom, když jsme se dostali do...

19 Pak jsme se druhý, třetí večer začali modlit za nemocné. A toho večera přivedli na pódium, byl to jeden z mých nejmilejších zážitků, které jsem v celém svém životě zažil, malou holčičku... Tedy, to není...

20 Tedy, ti surovci to nejsou Němci. Němci jsou ti nejskvělejší lidé, se kterými jsem kdy v životě setkal. Říkám vám, kdybych měl žít někde jinde než v Americe, vybral bych si Německo. A jsou pokorní. Jsou o moc lepší než Švýcaři. Švýcaři jsou v pořádku, ale Švýcaři nikdy nezažili žádné problémy.

21 Tak jako tady Američané, vidíte, my jsme tady nikdy nebyli bombardováni nebo něco. My jen... Válka prošla okolo, žijeme díky bohatství této země a chlapci odcházejí a umírají a vracejí se a my tyto věci nevidíme.

22 Němci byli sraženi k zemi, kde jejich matky byly páleny plynem a jejich zbraněmi. A nacházeli tam jejich mumifikované lebky s dítětem asi takto přitisknutým ke své hrudi. Vědí, co znamená modlitba. A jsou pokorní a vstřícní.

23 Takže toho večera tam na shromáždění seděli všichni možní novináři. A všechny církve jen kritizovaly a ani jedna nás finančně nepodpořila. A tak jsme zahájili shromáždění, a tisíce lidí se nemohly dostat tam do toho stanu ani na to místo, kde jsme byli my.

24 A když Duch svatý působil a zmocnila se mne inspirace, ležela tam paní a já jsem jí řekl, že její páteř je sežrána naskrz tuberkulózou. Byla přivázána na lehátko. Řekl jsem: „Rozvažte ji.“

A doktor se postavil a řekl: „Ó, to nemůžete udělat!“

25 Řekl jsem: „Rozvažte ji, protože TAK PRAVÍ PÁN.“ Postavila se a proběhla budovou, byla v dokonalém zdravotním stavu a úplně normální. A její... Byla bosá a přišla k pódiu.

26 Asi patnáct minut poté začali formovat modlitební řadu. A přišla tam taková malá dívka, asi šesti nebo osmiletá, asi v tomtéž věku jako moje Becky, se dvěma dlouhými copy, až na záda. Málem spadla z pódia. Zachytili ji a přivedli ji sem. Když se dostala ke mně, dávala svou... měla svou malou hlavičku takto skloněnou a začala mě takto objímat. Byla slepá od narození. Nikdy neviděla.

27 A když jsme se za ni pomodlili, namouduši, přátelé, věřím, že kdybych byl tím největším pokrytcem na světě, Bůh by odměnil víru toho dítěte. Objala mě a její malá hlavička spočívala na mé hrudi. A modlil jsem se za ni. A řekl jsem Pánovi: „Opustil jsem Becky a ostatní plačící doma, Ty to víš. Ale já... Věřím, že jsi mě sem poslal, abych se modlil za toto dítě.“

28 A když jsem jí zvedl hlavičku, rozhlédla se. Zeptala se: „Co je to tam?“

29 Řekl jsem jí: „To jsou světla, miláčku.“ Rozumíte? A ona... Překladatel jí to řekl.

30 Takže potom mohla vidět. A její matka začala křičet a běžela k pódiu. A ona nikdy předtím neviděla svou matku. Začala ji hladit po tvářích. Ptala se: „Ty jsi moje maminka?“ Řekla: „Jsi tak krásná.“ A tak dále. Nikdy předtím za celý svůj život matku neviděla.

31 A pak přišel nějaký muž, další v řadě, který byl od narození hluchoněmý, bylo mu asi pětapadesát. Nikdy v životě nepromluvil ani neslyšel. A když začal slyšet a mluvit... Oni s ním mluvili posunky prstů, znáte to. A já jsem mu řekl: „Teď mluvte a řekněte mu, aby po mně opakoval, co říkám.“

A řekl jsem: „Máma.“

On řekl: „Máma.“

Řekl jsem: „Miluji Ježíše.“

³² Opakoval: „Miluji Ježíše.“ A překladatel byl... Byl to Němec, ale tady mluvil anglicky, protože to bylo to jediné, co kdy slyšel, rozumíte, to jediné, co mohl mluvit, bylo anglicky. Vidíte, mohl promluvit anglicky, stejně tak jako promluvit německy. Narodil se prostě v Německu. Pochopili jste už, co mám na mysli? Mohl mluvit anglicky, protože to bylo to jediné, co kdy slyšel a byl jsem to já, kdo k němu mluvil. Rozumíte? Rekl jsem: „Řekni máma. A on řekl: „Máma.“

A já jsem řekl: „Řekni: Miluji Ježíše.“ — „Miluji Ježíše.“ A já jsem řekl: „Sláva Pánu.“ Opakoval: „Sláva Pánu.“

³³ A překladatel to musel říct pozpátku tomu Němci v němčině, bylo to překládáno z angličtiny zpět do němčiny. A příští den toho byly plné noviny.

³⁴ A tak přišla skupina duchovních ze státní církve a chtěli se mnou posnídat, přišlo jich asi dvě stě nebo tři sta. Ó, myslím, že to mohlo vypadat asi jako v této modlitebně plné lidí. Přišli do velkého hotelu a řekli: „Kéž by mohlo být dokázáno, že to je pravda, že to nejsou kouzla.“ Něco takového! Řekli: „Kdyby to nebylo kouzelnictví,“ nu co, byli připraveni protestovat proti církvi a vystoupit, pokud by To nebyli ochotni přijmout.

³⁵ Takže, když jsem se tam toho rána dostal, řekl jsem: „Bratři, kouzelnictví? To je absolutně nemožné, aby měl kterýkoli démon něco společného s Božským uzdravováním.“ Řekl jsem: „Tohle budu v každém případě popírat. Každé Písmo je proti tomu. A ďábel nemá vůbec žádnou moc, která by provedla Božské uzdravení.“ Dále jsem řekl: „V ďáblu není nic, co by mohlo uzdravit. Pokud to je... Ježíš to sám řekl: ‚Jestliže satan může vymítat satana, pak je jeho království rozděleno a nemůže obstát.‘ Vidíte? On nemůže vymítat satana. Uzdravení přichází jediné od Ježíše Krista.“

³⁶ A tak tam chvíli seděli a pak řekli: „Dobrá, ale nerozumíme těm viděním. My prostě nevíme,“ řekli, „my si myslíme, že... že byste nám měl tohle vysvětlit.“ Řekli: „Myslíme si, že je to tím, že přes den chodíte po domech a dáváte lidem modlitební lístky a večer je zvete na pódium a pak k nim mluvíte a znáte jejich nemoci a všechno o jejich životě.“

³⁷ Řekl jsem: „Bratře, neumím mluvit německy a nejsem toho ani schopen. Pohled' sem.“ Řekl jsem: „Když mám vidění, neumím ani vyslovit jejich jméno. Musím to hláskovat. Hláskuji jejich jména a místa odkud pocházejí, jako například x, y o, p, q, r, něco takového, a to jsou

jejich jména.“ Řekl jsem: „Jak bych mohl? Zeptejte se lidí. Zjistěte si to od nich. Jakže,“ říkám, „chlapci rozdávají modlitební lístky přímo ve shromáždění. A co ti všichni, všichni, kteří nemají dokonce modlitební lístky?“

„Dobře,“ řekli, „dobře, mohlo by to však být tak, že to dělá ďábel?“

Odpověděl jsem: „Může ďábel uzdravovat?“ Řekl jsem: „Pokud to...“ Řekl jsem... Zeptali se. „Mohla by to být mentální telepatie?“

³⁸ Odpověděl jsem: „Dobře, může mentální telepatie způsobit, aby slepý znovu viděl?“ Pokračoval jsem: „Neříkali tohle všechno o našem Pánu? Když řekli: ‚Inu, tento muž je posedlý ďáblem.‘ Viděli Jej předpovídat věci a říkat to lidem. Říkali: ‚On je posedlý ďáblem.‘ A farizejové, jejich další skupina, se zvedli a řekli: ‚Může ďábel způsobit, aby slepý znovu viděl?‘ Nikoliv. To nemůže.“

³⁹ Tak tehdy, ráno u snídaně, oni tam měli věhlasného německého fotografa, který tu snídani fotografoval.

⁴⁰ A nyní si všichni uvědomujeme, že naše fotografické aparáty jsou trochu amatérské na rozdíl od německých objektivů. Každý to ví, kdo kupuje dalekohledy nebo německé... No, například naše malá kamera Argus. Jednu mám. Koupíte ji za šedesát devět dolarů se vším vybavením. A je to pětaticítka. Ano. A německá pětaticítka Leica stojí pět set dolarů. To je pořádný rozdíl mezi šedesáti devíti a pěti sty dolary. Ó, a daleko to převyšuje všechny naše... jejich objektivy a naše.

⁴¹ A postavili tam velký fotoaparát, který pořizoval snímky ze shromáždění při snídani. Ptali se, jak ta inspirace... Řekli: „Dobře, ale my máme pocit, že je to nějak aranžované. Že v tom je zamotáno ještě něco jiného, co ty máš. Je to mentální telepatie. Možná se Němci podívají na své lístky, nebo tak něco, a mohou to přenést na tebe.“

⁴² Odpověděl jsem: „Jak tedy přichází uzdravení?“ Pokračoval jsem: „Kdo předpovídá tyhle věci, to, co se má stát, co má přijít?“

„Dobře,“ řekli, „možná, že to je také mentální telepatie.“ A tak jsem řekl: „Pak tedy nevěříte v Boha.“

⁴³ „Ó, my věříme v Boha, jistě. Věříme v Boha. Ale my ne...“

⁴⁴ Řekl jsem: „Bratře, jsi od narození slepý, toť vše. Vidiš? Ty ses narodil slepý a pochybuji, jestli budeš ještě někdy vidět.“ A řekl jsem: „Jestli... raději bych byl fyzicky slepý než takto duchovně slepý. No,“ řekl jsem, „byl bys na tom mnohem lépe, kdybys byl úplně slepý,

a musel bys být veden tvým zrakem... za ruku, protože ty nemáš oči. Ať tedy někdo bude tvýma očima, aby tě vedl.“ Řekl jsem: „Byl bys na tom mnohem lépe. Ale,“ pověděl jsem, „ty vidíš věci, které proroci toužili vidět, vidíš věci, které velcí muži toužili vidět a stále tomu nevěříš.“ Řekl jsem: „Dobře mluvil Izaiáš o vás, řekl: ‚Máte oči a nevidíte, máte uši a neslyšíte.‘“

45 Řekli: „Dobře, a pokud jde o ten snímek anděla Páně, který máš tady na pódiu,“ zeptali se, „co to znamená?“

46 Odpověděl jsem: „To je důkaz, vědecký důkaz, že Ježíš Kristus stále žije a vládne.“ Řekl jsem: „To je ten stejný Sloup ohně nebo Světla, jež provázel Izraelské děti a dostal je z pouště a vzal je do zaslíbené země. A každý čtenář ví, že to byl Anděl smlouvy, což byl Ježíš Kristus.“ A řekl jsem: „On byl s Otcem již před založením světa. On byl vždycky. A On je dnes stále tentýž.“

47 „Ó,“ řekli, „slyšeli jsme o vašich fantastických událostech v Americe, o uzdravovacích bohoslužbách a ostatních věcech...“

48 Řekl jsem: „Já o nich teď nemluvím. To není moje téma. Mluvím o své duchovní službě. Ti bratři se mohou bránit sami. Ale,“ řekl jsem, „já mluvím sám za sebe. Rozumíte?“

A on řekl: „Dobře, všechny takové věci a jim podobné jsme už slyšeli.“

49 Řekl jsem: „Dobře, jestli chcete věřit, jste věřící. Pokud ne, pak nejste věřící, to je vše.“ A pak jsem dodal: „Nemohu to vysvětlit. Nemá to význam, abych to zkoušel. A kdybych to zkusil, pokoušel bych se vysvětlit Boha. A kdo může vysvětlit Boha? A Bůh to udělal tak, že nikdo z nás nemůže vysvětlit Boha. Bohu věříme skrze víru. Ne zrakem nebo vědomostmi; ale Bohu věříme vírou. Bůh je... musí být přijímán vírou — nevysvětlitelnou. Musíte to přijmout takhle. Pokud by to bylo vysvětlitelné, pak už byste více nepotřebovali používat víru, když byste to mohli vysvětlit. Vidíte, nemáte... Nemůžete rozeznat detaily.“

50 Kolik z vás tomu rozumí? Vidíte? Boha nemůžete vysvětlit. Bohu musíte věřit. Je to pro vás nepochopitelné, ale musíte to přijmout. To je základ vaší víry, přijmout něco, co si nedokážete vysvětlit. Amen. To je ta cesta. Tak je to. Vidíte, musíte něco vysvětlit a věřit něčemu, co... mám na mysli, věřit něčemu, co nedokážete vysvětlit. Je nemožné to vysvětlit.

51 No, tak tam seděli a škrabali se po hlavách. A, ó, vy víte, jak Boží suverenita je vždy připravena. Není to On? Nezáleží na tom, co se

děje, Bůh je vždy při svém díle. Přesně v kritickém okamžiku, ve správný čas, kdy tam seděly při snídani stovky těch pastorů ze státní církve.

⁵² a byl tam nainstalován ten velký německý fotoaparát. A on udělal snímek a přetočil film, jako u pětatřiceti milimetrového fotoaparátu, byl asi tak velký. Velký, skvělý fotoaparát. A dělal snímky a přetáčel to a dále pořizoval snímky.

⁵³ Asi vtom čase jsem řekl: „Okamžik. Ten, o kterém nyní mluvím, je tady.“ Řekl jsem: „On je tady.“ Řekl jsem: „Vidím Jej. Pohybuje se.“ No, a ten Němec nasměroval svůj fotoaparát právě tam.

Řekl: „Zkusím to.“ A udělal snímek.

⁵⁴ Řekl jsem: „Ten muž, stojící právě tady, je vůdcem třiceti dvou tisíc komunistů.“ A překladatel mu to přeložil. Řekl jsem: „To není Němec.“ Řekl jsem: „Je to Ital. Pochází z Itálie.“ Pokračoval jsem: „On vůbec není Němec.“

„To je pravda,“ řekl on.

A já jsem řekl: „Nedávno jste se obrátil.“ — „Ano.“

Řekl jsem: „Dostala se vám do ruky Bible. Byl jste vychován jako katolík.“ — „Ano.“

⁵⁵ „A vzal jste si Bibli. A vzal jste tedy tu Bibli a přečetl jste to a přesvědčil jste se, že Ježíš Kristus byl Synem Božím. A vy jste to přijal.“ On řekl: „To je pravda.“

⁵⁶ A já jsem řekl: „Teď jste se skryl před Katolickou církví a máte sirotčinec daleko v horách.“

Řekl: „To je pravda.“

⁵⁷ A já jsem pokračoval: „A nesnídáte proto, že máte takové problémy se žaludkem, že nemůžete snídat.“

„To je pravda.“ A začal plakat.

⁵⁸ Řekl jsem: „Ale, TAK PRAVÍ PÁN, jste uzdraven. Nasnídejte se.“ Tím byla ta věc u konce.

⁵⁹ A oni pořídili snímek. A oni udělali... A tak ten fotoaparát, co tam stál, pořídil ten snímek, jeden každý. A tak pořídil tři snímky anděla Páně. A vyfotil pět nebo šest předtím a pět nebo šest potom. A pak se To znovu objevilo na neg... ve fotografickém aparátu, ten

anděl Páně sestupující dolů. Jak To přichází dolů, když To přišlo ke mně, a jak To odcházelo. A dnes ráno mám *tyto snímky* tady na pódiu. To zasáhlo všechny německé noviny a ještě mnohde jinde. Mám je právě teď zde na fotografiích s andělem Páně. Ano, pánové!

60 Pán Ježíš nikdy neselže. „Nebe a země pominou,“ řekl, „ale mé Slovo nikdy nepomine.“ On řekl: „Já Pán jsem to zasadil, zaléval to dnem i nocí.“ Haleluja! „Aby mi to nikdo nemohl vyrvat z mé ruky, budu to zalévat dnem i nocí.“ Vidíte?

61 Tak tedy, měl jsem jich tam celou hromádku. Asi tak dva tucty. A tady je ten snímek, který jsem takto zvedl. A možná po bohoslužbě, pokud bude bratr Neville chtít, může vám ho pak ukázat.

62 A teď, tedy zde je fotografie z pastorské snídaně. Nyní vidíte ta světla tam nahoře, jak vypadala ta místnost. A je jich tady asi šest vyfocených předtím a šest, které byly vyfoceny potom.

63 A teď, tady To je. Toto jsem já, stojím právě zde. Tohle je překladatel. A tohle je dr. Guggenbuhl. Tohle je bratr Bosworth. Tihle, to jsou všichni státní, církevní pastoři, po skupinách. V pořádku.

64 Tady je vidět jak To — když To tam dopadlo. Vidíte, není tam žádné světlo nebo něco, když To dopadlo, vidíte.

65 Tedy, když jsem vstal a řekl: „Vstaňte, anděl Páně je zde,“ tady To je. A teď, to je, když To sestupuje dolů. Vidíte, tady jsem já, stojím přímo zde. To sestupuje. Oni To vyfotili, přicházející, sestupující ze stropu, sestupující. Vidíte, jak se všichni dívají. A na tomto obrázku zde je pohled z boku.

66 A tady, ten muž zde, s tím obráceným límcem, to je muž, který k němu hovořil. Vidíte? To je ten, který dává... Ke kterému mluvím, vidíte, a on pozoruje. Řekl jsem: „To vidění se vztahuje na tohoto muže stojícího na druhé straně. A mimochodem, jaký druh modlitebního lístku jste dostal? Vidíte?“ Vidíte, co oni... Tady to máte.

67 Tak tedy, zde To je, když už To sestoupilo dolů a vy zde nemůžete vidět nic, než moje ramena. To je, když vidění pokračuje, když mu To něco říká. A tady To opouští můj obličej, takže vidíte jen polovinu mého obličeje zahalenou tím viděním, tím andělem Páně, slávou Boží, jak se vzdaluje. Vidíte To právě tady? A zde To je, když už to bylo úplně pryč, už To tu vůbec není.

68 Takže, oni to teď mají. To se rozšířilo po celém Německu. Teď to prochází státy v různých náboženských časopisech. Tady je jeden,

když To přichází; zde je jeden, když To tu bylo; a zde je snímek, jak To odchází. Vidíte?

69 Ó, On žije, On žije! Kristus Ježíš dnes žije. Takže, uprostřed konfliktu, se nikdy nebojte, On je stále Bohem. On to tak vždy dělal. Jsem za to tak vděčný.

70 A tak vím, že je těžké být pochopen tady v mém domovském městě a zvláště, když jsem doma. Je to to nejzatvrzelejší místo na světě, opravdu; ale to se nevztahuje na vás, mojí přátele. Ale, jakže, copak Ježíš neřekl totéž? Že mezi svými je to nejhorší. Ovšem, oni za to nemohou. Lidé nechtějí takoví být, ale ve skutečnosti jsou. Písmo se může akorát naplnit. Musí být vyplněno. Nemůže být zrušeno. Písmo svaté musí být naplněno. Tedy, Ježíš dnes žije.

71 A tak přátelé, dnes v této malé, staré modlitebně s malými, hrubými, surovými stěnami, obracím se na vás, příchozí, srdečně vás vítáme v našich branách, ve jménu Pána Ježíše Krista, jako Jeho milované děti. A my Jej milujeme a přeji si, abychom sdíleli toto společenství dnes ráno společně, když ukazujeme na Slovo živého Boha.

72 A přeji si, abyste se za mě vroucně modlili. Právě jsem na křižovatce svého života. Trvalo mi dlouho, než jsem dospěl k tomuto bodu. A nakonec jsem ho zde dosáhl a právě teď se musím rozhodnout. Takže, modlete se za mě. Uděláte to?

73 Trochu vám to vysvětlím. Stál jsem mezi bratry, nereprezentoval jsem nic, chodil jsem od jednoho k druhému. A když jsem stál mezi nimi, všiml jsem si, jak mě to přivedlo až sem. Je to...

74 Byl jsem ordinován, jak tady jistě všichni víte, doktorem Davisem, tady v tomto malém, starém baptistickém kostele. A teď...

75 Vždycky jsem vám říkal, že jsem nacházel dvě kategorie lidí. Jedni z nich jsou baptisté a fundamentalisté, což je dobrá rozumová koncepce Slova. Na druhé straně nacházím plné evangelium, metodisty, nazarény, poutníky svatostí, letniční, tyto všechny; oni mají víru. Jeden z nich dosáhl až tak vysoko, že přijal Ducha svatého a... ale berou To tak volně, nevědí, jak s Tím zacházet. A tady ti ostatní, znají Slovo a vědí jak s ním zacházet, ale nemají v To víru: Kdybych jen mohl dostat letniční víru do baptistické teologie (cože?), církev by se upevnila. Tak je to. Kdyby se mi to jen povedlo. Ty nádherné letniční dary, je to hanba, že jste je pošlapali a špatně s nimi zacházíte, a tak dále.

76 Ted' vám řeknu něco, co se onehdy stalo, jen něco na ukázkou.

77 Řeknu to, protože jsme v této modlitebně a tady jsme doma. Mohu kázat, co se mi líbí, rozumíte, a zde, nebo spíše, co mi Pán říká. Rozumíte? Neměl bych mluvit, co já chci. Tak bych neměl mluvit, protože — to by bylo mé vlastní přání.

78 Ale já jsem onehdy slyšel, jak se někdo zmínil o koňském povozu. Nějaký člověk pověděl: „Bylo to skvělé shromáždění.“ A řekl: „Ale nebylo tam dost ducha, nebylo kolem toho dost hluku.“

79 A ten starý kazatel řekl: „Dobrá,“ řekl, „když jsem žil na farmě a jezdil jsem ven se svým prázdným vozem, pokaždé, když jsem najel na nějaký hrbol, vůz zaskřípal a poskočil, nahoru a dolů, a tak dále.“ Řekl: „Když jsem jej naložil proviantem a jinými produkty, jel jsem zpátky. A najel jsem na ten samý hrbol, ale ten povoz už vůbec nezaskřípal, byl plně naložen.“

80 A tak dnes je zapotřebí plně naložený, pevný vůz a vědět kam jedeme, a být vedeni Duchem svatým.

81 Tedy, před nějakým časem, říkám vám, co... Víte, co je mojí teologií? Láska vykoupení; když máte lásku jeden k druhému. Rozumíte? Nezáleží na ostatních věcech, kolik darů máme nebo kolik máme toho nebo tamtoho; pokud nemáme lásku jeden k druhému, jsme ztraceni. To je vše.

82 Šel jsem za přítelem. A ted', bratři, používám zde dnes ráno názvy církví. Nechci tím nikomu ublížit. Ale, šel jsem tedy k příteli, který patří k Božím sborům. On mě neznal. Stalo se to před několika lety. Přišel jsem k němu a řekl jsem: „Dobrý den, pane.“

Odpověděl: „Dobrý den.“

Řekl jsem: „Pokud vím, jste kazatel.“

83 Odpověděl: „Ano, jsem.“ A přímo před... velký muž z Božích sborů, chtěl po mně, abych se připojil k Božím sborům. Řekl: „Pojď a připoj se, protože my jsme ta největší letniční organizace na světě.“

84 Odpověděl jsem: „Může být, bratře, ale já bych se chtěl postavit mezi vámi všemi a říci: ‚Jsme bratři,‘ víš.“ Řekl jsem: „Možná, že jdu svou vlastní cestou a vy také, ale každopádně budme bratry. Vidíte? Budme bratry.“

A on řekl: „Ó,“ pokračoval, „v pořádku. My máme církev.“

⁸⁵ A tak jsem to začal zkoumat. Šel jsem za nějakým člověkem, chtěl jsem prozkoumat tu negativní stránku, po obou stranách. Šel jsem za jedním bratrem a... řekl jsem: „Slyšel jsem, že i ty patříš k Božím sborům a jsi kazatel.“

Odpověděl: „Ano.“ Zeptal se: „Co jsi ty?“

Odpověděl jsem: „Já jsem baptista.“

A on řekl: „Dobrá, přijal jsi Ducha svatého?“

Odpověděl jsem: „Ano.“ A řekl jsem: „Jestli jsem přijal Ducha svatého?“

Zeptal se: „Mluvíš v jazycích?“

Odpověděl jsem: „Jonáš Ano, mluvil jsem v jazycích.“

⁸⁶ On řekl: „Bratře, ty to máš. Haleluja. Chvála Pánu. To je Ono.“

⁸⁷ Řekl jsem: „Jo,“ pokračoval jsem, „přijal jsem Ducha svatého a na důkaz toho jsem mluvil v jazycích.“ A řekl jsem...

⁸⁸ On řekl: „Ó, pak vystup z té staré, strnulé, formální Baptistické církve. Haleluja!“ A pak několikrát promluvil v jazycích.

⁸⁹ Řekl jsem: „Ano, přijal jsem Ducha svatého, byl jsem pokřtěn ve jménu Ježíše Krista. A...“

Zeptal se: „Cože jsi byl?“

⁹⁰ A já jsem odpověděl: „Přijal jsem Ducha svatého a byl jsem pokřtěn ve jménu Ježíše Krista.“

On řekl: „Takhle neobdržíš Ducha svatého.“

⁹¹ Řekl jsem: „To jsi mi řekl trochu pozdě.“ Řekl jsem: „To se už stalo.“ Tak on řekl... A já jsem řekl: „Já jen... já jsem to prostě udělal, udělal.“

⁹² A on řekl: „Ó, takhle to nemůžeš dostat.“ Řekl: „Ty věříš takovému bludu?“ Vidíte?

⁹³ Já jsem řekl: „Ó, já bych to nenazýval bludem.“ Řekl jsem: „To učí Bible.“

⁹⁴ Řekl: „Vypadni z mého domu. Nechci s tebou mít nic společného.“

Řekl jsem: „Dobrá. Pán s tebou, bratře.“ Odešel jsem.

⁹⁵ Nedávno jeden starý baptistický kazatel... To byla má první cesta do Phoenixu, Curtisu. Šel jsem se podívat na toho starého pána. Šel jsem k němu a řekl jsem: „Dobrý den, pane.“

Odpověděl: „Dobrý den.“

⁹⁶ Řekl jsem: „Slyšel jsem, že jsi baptistický kazatel.“ Kdysi dávno, v době kdy tam byl uzdraven z plicní nemoci ten prostý, starý chlapík, tam kde je ta léčebna TBC. Zapomněl jsem, jak se to místo jmenuje. A tak jsem jen řekl: „Slyšel jsem, že jsi baptistický kazatel.“

On řekl: „Ano.“

Zeptal jsem se: „Přijal jsi Ducha svatého?“

On se zeptal: „No, co jsi zač, letniční?“

⁹⁷ A já jsem odpověděl: „Ano, jsem letniční.“ Pro jednoho jsem byl baptista, ale pro toho druhého letniční. Řekl jsem: „Ano,“ řekl jsem, „jsem letniční.“ Zeptal jsem se: „Obdržel jsi Ducha svatého? Důkaz — mluvení v jazycích?“

⁹⁸ On řekl: „Hm,“ pokračoval, „dobrá,“ řekl, „řeknu ti, bratře,“ řekl, „to je v pořádku.“ Řekl: „Ale, víš, nikdy jsem nedělal jen... Tak či onak, nikdy jsem se z tohoto pohledu na to nedíval. Řekl...“

⁹⁹ A řekl jsem: „Ó, pak tedy nemáš nic. A tím to hasne. Nemáš ani jednu jedinou věc, ledaže bys to dělal. To je vše.“

¹⁰⁰ Přistoupil ke mně, vzal mě za ruku, podíval se mi rovnou do očí a objal mě rukou. Řekl: „Ale jsme bratři, ne? Jdeme do nebe, je to tak, bratře?“

¹⁰¹ Řekl jsem: „Ano. A, bratře, je to tak, jsem na tvé straně.“ Vidíte?

¹⁰² Tudíž jsem řekl: „Ten muž tím dokázal, že měl Ducha svatého a tamten prokázal, že Ducha svatého neměl.“ Tak je to. Vidíte? Je to přesně tak. Rozumíte? Ten muž měl teologii, ale jakmile jsem řekl něco, co se postavilo jeho teologii do cesty, byl celý bez sebe, protože neměl nic jiného, vyjma své teologie. Překřížil jsem teologii i toho druhého muže, ale on měl Krista, který ho tam podržel. Amen. Ó, aj.

¹⁰³ Buďte dobrým, naloženým povozem, plným dobrých věcí a důvěřujte jeden druhému, mějte víru v Boha, a milujte se vespolek, a Pán vás požehná. Nevěříte tomu? Amen.

¹⁰⁴ A teď, než zde otevřeme tuto požehnanou starou Bibli,

pomodleme se. Náš Nebeský Otče, působí to tak blaze, uvědomit si dnes, že Ježíš zemřel za nás, aby nás spasil od hříchu a aby nás shromáždil jako milované děti v pomazání Ducha svatého, uzdravujícího naše nemoci, „který odpouští všechny naše nepravosti; který uzdravuje všechny naše nemoci,“ obnovuje naše mládí, jako to On dělá orlům, abychom se mohli vznášet do výše.

105 Orel se dostane výš, než kterýkoli jiný pták, takže může vidět daleko a vidí věci, které přicházejí. Dnes ráno jsme Ti, Pane, vděční, že jsi tu s námi a dal jsi nám oči orla, Ducha svatého, který se dívá daleko a vidí přicházet ten nádherný čas, kdy přijde Ježíš. Bude konec všem starostem, nebudou nemoci, strasti a smrt pomine. Proto jsme šťastní, že máme tu příležitost žít v tomto velkém, krásném dni, abychom zvěstovali evangelium.

106 A víme, že satan provádí svůj poslední úder proti Církvi. Když pomine tento věk, už to nebude moci dělat. Ona bude bezpečně pod křídly svého Milého, když pomine ten čas. A uvědomujeme si, že on to napodobuje ve způsobu náboženství. Dělá všelijaké věci. A Bible říká, že bude jako řvoucí lev, požírající vše, co může. Je tak chytrý a prohnáný, že by podváděl i opravdové vyvolené, pokud by to bylo možné, „pokud by to bylo možné.“ Ale, ó Pane, Ty jsi útočištěm pro ty, kteří utíkají do bezpečí Tvé náruče. A my přicházíme v Ježíšově jménu; přijmi nás, Pane, do bezpečí Tvé náruče.

107 Požehnej čtení svého Slova. Požehnej těmto zdejším lidem. Jsem tak rád, Pane, že jsem dnes doma, kde nepotřebujeme překladatele, kde nepotřebujeme nikoho, kdo by překládal tento jazyk. Myslím, že když se dostaneme domů do Slávy, nebude už třeba překladatelů, tlumočnicků, budeme tam všichni mluvit jednou řečí. Babylon bude minulostí, zapomenut. Nebude po něm ani památky; to vše pomine.

108 Tedy, Otče, prosíme v Ježíšově jménu, abys nám vyložil Slovo. Požehnej nám. Požehnej každému hříšníkovi, Pane, který teď zde sedí; kéž by během kázání Slova, kéž by byl přesvědčen, že žil špatně, a tak on nebo ona ať přijdou a vydají Ti své životy, ať se dnes odevzdají, s vědomím, že tohle je poslední den.

109 Kéž jsou svatí povzbuzeni. Kéž odsud jdeme s novými vizemi, posílení mocí Páně. Kéž dnes nemocní odejdou úplně uzdraveni. Kéž to přinese kázání Slova. Kéž je každý nemocný uzdraven, všichni ti, kdož jsou vážně nemocní; někteří jsou nemocní, slepí, s rakovinou, srdečními potížemi, všechny tyto stavy. Ty jsi lékařem, Otče. A kéž by

ses projevil dnes ráno v Duchu; uvědomujeme si, že v člověku není nic, co by lidi mohlo uzdravit. Ale uzdravení spočívá ve víře, v Pánu Ježíši. A kéž je nám On tak blízko, aby dnes každý mohl přijmout své uzdravení (vyslyš), a především ať přijmou své spasení. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

110 A teď bych zde chtěl dnes ráno přečíst text a jen krátce se zmínit o jednom dramatu. Již jednou jsem na toto téma mluvil a požádali mě, abych to udělal ještě jednou v modlitebně.

111 Jednoho dne, nedávno, jsem byl v Kentucky v Campbellville. A uvelebil jsem se v jednom malém motelu, byl tam... Této noci jsem si četl v Písmu, četl jsem odstavec z Písma o jedné velice špatné ženě v Bibli. A ta žena prokázala Ježíšovi velkou poctu.

112 A Ježíš jedné z těchto žen jednou řekl: „Tento příběh musí být vyprávěn všude, kde bude kázáno toto evangelium.“

113 A já jsem uvažoval: „Nikdy jsem o tom ještě nemluvil. Myslím si, že o tom zkusím promluvit ve formě malého dramatu.“

114 A pak jsem byl dnes ráno požádán, jestli bych... nebo spíše před několika dny, jestli bych se nevrátil do modlitebny a znovu o tom dnes ráno nepromluvil. A prosím, aby... Možná, že tady někteří z vás byli, když jsem tam o tom kázal. Pokusím se to přiblížit z trochu jiného hlediska.

115 A nyní, Písmo, z kterého budu číst, jsem našel u svatého Lukáše v sedmé kapitole a začínám 36. veršem. Přečtu jeden verš a až přijdete domů, přečtete si zbytek. Svatý Lukáš 7:36. Nebo, možná z toho něco přečtu, protože je dobré si to přečíst.

116 Víte, Slovo Páně je vždy dokonalé. Víte, my jen sledujeme, jak věky ubíhají. Sledujeme vědu, jak se povyšuje a říká: „Ó, Bůh se tady spletl.“ O několik let později přijdou a říkají: „Víte, On měl pravdu.“ Vidíte? Oni vždycky... Vidíte, nejprve vědecky dokázali, že On pravdu neměl, pak museli zformovat celou svou teologii, vrátit se zpět a dokázat, že On měl pravdu. Rozumíte? Tak tedy, Bůh jen sedí na nebesích a směje se jim a myslím si, že říká: „Ach, ale! Ubohé, malé děti, proč jen nejdete do sebe? Pojdte, služte Mi, a prostě věřte, co jsem o tom řekl já.“ Rozumíte? Tím je to vyřešeno.

117 A tak, nyní vám dávám možnost nalistovat si v Písmu...

***Jeden z farizeů ho pak prosil, aby s ním pojedl.
Vešel tedy do domu toho farizea a stoloval s ním.***

A hle, když se jedna žena, hříšnice z toho města, dozvěděla, že Ježíš stoluje v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobku s mastí.

A stojíc s pláčem zezadu u jeho nohou, začala mu skrápět nohy slzami a vlasy své hlavy je utírala a líbala mu nohy a mazala je mastí.

Když to ale spatřil ten... farizeus, který ho pozval, řekl si: „Kdyby tohle byl prorok, [rozumíte tomu?] věděl by, co je to za ženu, která se ho dotýká, a jaká je, protože je hříšnice.“

118 „Kdyby On byl prorokem.“ Vidíte? Na tohle Ho tam měli.

Ježíš mu odpověděl: „Šimone, musím ti něco povědět.“ A on řekl: „Pověz, mistře.“

„Jistý věřitel měl dva dlužníky. Jeden dlužil pět set denárů a druhý padesát.

A když neměli čím zaplatit... oběma odpustil. Pověz tedy, který z nich ho bude více milovat?“

Šimon odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému více odpustil.“ On mu řekl: „Správné jsi usoudil.“

Obrátil se k té ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu, ty jsi mi nepodal vodu na nohy, ale ona skrápěla mé nohy slzami a vlasy své hlavy je utřela.

Nepolíbil jsi mne, ale ona od chvíle, kdy jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy.

Nepomazal jsi mi hlavu olejem, ale ona pomazala mastí mé nohy.

Proto ti říkám: Je jí odpuštěno hodně hříchů, neboť hodně milovala. Komu se ale odpouští málo, ten miluje málo.“

A řekl jí: „Tvé hříchy jsou odpuštěny.“

Tehdy si ti, kdo s ním stolovali, začali mezi sebou říkat: „Kdo to je, že i hříchy odpouští?“

On však té ženě řekl: „Tvá víra tě zachránila. Jdi

v pokoji.“

119 Víte, něco zde nehraje. Ten obraz nějak od počátku nevypadá dobře. Můžete prostě vycítit, že tam nějaká maličkost není v pořádku. Co by tento farizej mohl od Ježíše chtít? Nic pro Něj neměl. Nenáviděl Ho. Farizejové neměli Ježíše rádi. Proč by Ho tedy zval jako hosta na večeři, když Jej nenáviděl? Lidé obvykle zvou jeden druhého na večeři, když se mají rádi. Ale tento farizej Ježíše pozval, a to nevypadá dobře, že? A právě tady na tom příběhu je něco podivného. Takže nyní nespěchejme, a na malou chvíli se podívejme na tento příběh. Vezměme to trochu na způsob divadelní hry. Promysleme si to znovu. Je na tom něco špatného.

120 Víte, lidé mají některé společné věci. Víte, lidé, kteří milují Pána, chodí rádi do kostela, protože mají něco společného. Oni... Máme společné zájmy. Přicházíme sem, protože jsme všichni věřící tímto způsobem uctívání. Věříte v Božské uzdravování, a proto sem přivádíte své nemocné. Nechodíte na taková místa, kde nevěří v Božské uzdravování, aby mohli být uzdravení. Chodíte na místa, kde věří v Božské uzdravování. A my věříme v uctívání Pána v Duchu. A proto sem přicházíte, abyste měli... Je to společenství.

121 A teď, jak často říkávám, je to, jako když vezmete malou holčičku, která stále dokola sleduje svoji babičku. Dávejte pozor. Je zde něco špatného. Je tady příliš velký věkový rozdíl. Jedna je malá, šestiletá a druhé je sedmdesát. Je tady něco špatného. No, mohla by být babiččiným mazlíčkem, vidíte, mohla by být. Nebo, víte, babička má možná kapsu plnou sladkostí, vidíte. Takže je zde něco, nějaký důvod, proč ta malá dívka... Proč? Nebude si hrát s dětmi; pořád sleduje babičku. Je na tom něco, něco kuriózního. Protože malé děti si obvykle hrají s malými dětmi. Malé děti si hrají s malými dětmi. Bible o tom mluví v Izaiáši, jak si malé děti hrají na ulicích.

122 Tak tedy, vezměte si Německo. Viděl jsem malé Američany a malé Němce, všechny, jak si společně hrají. Malý Němec bude žvanit německy a malý Američan mluví anglicky, ale budou si hrát společně. Byly to děti. Měly společné věci.

123 Mladé ženy mají něco společného. Stýkají se s mladými ženami. Mluví o svých chlapcích a jiných věcech. Ony se stýkají jedna s druhou. Střední věk, oni mají něco společného.

124 Staří lidé mají něco společného. Vezměte si ty starší ženy, ony mluví o, o starších ženách. Mají něco společného, o čem mluví.

125 A máme různé kluby jako například Kiwanis. V Kiwanisu se scházejí muži z města, aby si spolu popovídali. Mají něco společného, co je zajímavé, jako společenské záležitosti města. Chtějí přijít na to, jakby to místo mohli zvelebit a jakby se mohli postarat o chudé, a tak dále, vidíte, mají společné místo, kde se shromažďují. Mají společné zájmy. Chtějí mluvit o těchto věcech, tématech, o kterých chtějí mluvit.

126 Jak kdysi maminka říkávala, ona říkávala: „Vrána k vráně sedá.“ Je v tom notný kus pravdy. Vidíte? Vezměte si...

127 Neuvidíte káňata a holubice, aby se přátelily. Rychle se jeden od druhého distancují. Proč? Nemají si o čem povídat. No, káně s kánětem by si mohlo povídat třeba o staré mršině.

128 A stejné je to s hříšníky. Mluví o velkých tancovačkách a mejdanech, na které se chystají, káňata, a tak ona ráda mluví o těchto věcech.

129 Ale holubice nemůže. Nezajímá se o tu starou mršinu; ať si tam leží. Ona to nemůže ani cítit. Vyhýbá se tomu. Rozumíte? Tak je to. Křesťané mluví o užitečných a dobrých věcech; a hříšníci mluví o sprostárnách a oplzlostech a zpívají oplzlé písně.

130 Dokonce tady v naší Americe je to tak skandální, že lidé odtamtud by rádi věděli, co to máme v této zemi za ženy. Říkají: „Všechny vaše písničky o vašich ženách jsou sprosté. Máte tam vůbec nějaké pěkné?“

131 A jedna organizace tam měla shromáždění. Inzerovali to v novinách, když jsem tam byl. A museli přinutit mladé dámy, aby si přehodily své kabátky přes nohy, aby si je mohli vyfotografovat, aby se ty noviny uchránily před nemorálními obrázky; měly na sobě šortky; v jedné z našich velkých náboženských organizací, když přijely do Německa. Ale! Káňata! Tak je to. Vrána k vráně sedá. Je to moc špatné, ale je to pravda.

132 Tedy, přátelé, jsme zdejší lidé a rádi bychom mluvili podomácku. Rádi bychom — rádi bychom mluvili ke zdejším. No, a proto nemají žádné společenství.

133 Noc a den nemá žádné společenství. Když přichází den, noc prostě prchá. Ale noc nemůže přijít a zhasnout denní světlo, když je bílý den. A denní světlo... Denní světlo a noc nemohou přijmout stejný čas. Nemohou prostupovat stejným kanálem. A světlo je o moc silnější než tma; tma se rozptýlí.

134 Všimli jste si toho? Pavouci, pavouci — černé vdovy, hadi a všichni ostatní jedovatí živočichové, plazi, oni se přikrádají a plazí se v noci. Proč? Jsou z temnoty. Jsou z království temnoty. Nescházejí se ve dne s drozdem a odlišnými živočichy, protože jsou z temnoty. A jejich skutky jsou tmou. Jsou to odporné věci. Jejich život v nich je dábelický. Pokud vás uštknou a jestli nebudete mít včas nějakou pomoc, mohlo by vás to zabít. A oni mají společenství v temnotě.

135 To je důvod, proč dnes lidé, většina z nich, polovinu dne spí a celou noc někde běhají. Rozumíte? Jejich... Je to temnota. Když se páchá zlo, je to ve tmě.

136 Ale Ježíš řekl: „Vy jste dětí Světla. Chodte ve Světle a nebudete chodit v temnotě.“ Ten, jenž chodí ve tmě, neví kam jde. Nevidí, kam jde. Ale člověk, který chodí ve Světle, ví, kam jde. Mohli jste mít spoustu poklesků, ale vy směřujete k domovu. To je jediná jistá věc. Víte, kam jdete, protože kráčíte ve Světle.

137 Ale to společenství, ten farizej, který pozval Ježíše... Zaprvé, chci, abyste věděli, co znamená farizej. Farizej znamená „herec“. Když vyhledáte řecké slovo pro farizeje, tak to znamená „někdo, kdo hraje“. Nemám to rád.

138 Herci, máme toho v Americe příliš mnoho. Herci předstírají, že jsou něčím, čím nejsou, hrají si na něco, čím nejsou.

139 Jak říkával kongresman Upshaw, měl ve zvyku říkat tento starý slogan: „Zkoušíte být něčím, čím nejste.“ Tak je to. Snažíte si hrát na někoho, po kom vám nic není.

140 Například naši Američané v Hollywoodu. Když tam někdy přijdu, setkáte se se spoustou lidí, kteří jsou herci. Oni stojí tak často před kamerou, že když vyjdou na ulici, hrají nějakou osobu či osobnost z minulostí. A vyjdou na ulici a zjistí, že stále hrají. Farizejové! A to není jen v Hollywoodu. Máme to i v Jeffersonville. Příliš se díváte na televizi. V tom to vězí. Je to proto. Tak je to. Herci, farizejové, snaží se pouze dělat ze sebe něco, čím nejsou — předstírají.

141 Nacházíte je nejen kolem sebe na ulicích. Najdete to i za kazatelnou. Někteří přicházejí za kazatelnou a začnou takovým tím kazatelským hlasem: „Dobrá, řeknu vám, bratři,“ tentýž kazatelský hlas, herectví. Ty farizeji, pokrytče! Mluv, jak mluvíš na ulici. Nepřetvařuj se. Nerad vidím, když se někdo snaží na sebe něco navléknout.

142 Mnoho sester někdy, však víte, chovají se, jakoby to byli muži, přetvařují se; jdou nahoru do svých domů a slyšíte jak říkají: „Johne, zmiz do kouta! Řekla jsem ti a ty jsi to neudělal.“

„Ano, miláčku.“

143 Zvoní telefon. „Ó, nazdar.“ Farizejko! Ty herečko! Přestaň se tak chovat.

144 Buď sama sebou. Chovej se normálně, přirozeně, lidé si tě budou víc vážit. Nesnaž se chovat jako někdo jiný, jímž nejsi. Buď sama sebou. Nemám rád všechno to přetvařování, farizejství, jednat jako někdo jiný, když jím nejsi. Nikdy nevíte, co si máte o takovém člověku myslet. U takového nevíte, na čem jste. On sám neví, na čem je. Protože on je někým jiným ve svém srdci a někým jiným v ústech, je zkrátka hercem. Já to prostě nemám rád. Domnívám se, že toho nesprávného předstírání je až přespříliš.

145 Ale americký národ dovoluje svým malým děvčatům tam vycházet a přihlížet těm Hollywoodským ženám, jak se oblékají do těch vulgárních šatů. Než se nadějete, už je budete mít na ulici a budou mít na sobě totéž. Herci! Farizejové! Je to tak.

146 Pak vidíte někoho, nějakého kazatele, který prochází zemí se službou. A shledáváte, jak sem přichází nějaký farizejský herec, přetvářka, napodobenina. Je to v každé společenské vrstvě. Herci. Je to velká škoda. Proč prostě nejste sami sebou? Bůh si vás bude více vážit. Prostě buďte... Vždyť stejně každý tak či onak ví, jací jste. Váš život svědčí o tom, co jste, tak nic nepředstírejte.

147 Co chtěl tento farizej od Ježíše? Nemohu to pochopit. Co chtěl od Ježíše? Nenáviděl Ho. A tady je a chystá velkou večeři.

148 Ale, ó, aj, mohu to vidět, prochází se tam a zpět po velkých chodbách ve svém domě. Jak se jen mohou tak přetvařovat! Chodí tam a zpět, mne si své buclaté, tlustoučké ruce, víte, a na všech prstech má velké diamantové prsteny. Říká: „No, myslím si, že už téměř nadešel čas na můj večírek. Hm.“ Neparfémované pokoje a jeho perské koberce na podlaze! Prochází se sem a tam, ten velký, tlustý, baculatý farizej, prochází se sem a tam a říká: „Dobrá, nyní — kdybych se tak teď mohl postarat o nějakou tu zábavu. Kdybych tak mohl něco najít! Protože, víte, jsem dosti známý člověk. A jsem za dobře s celou tou vrchní smetánkou.“ Ó, ach.

149 Vybraná společnost? Smetánka, to je to, čeho si dnes lidé váží.

Proč bych se měl starat o nějakou smetánku? Chci vědět, co si Ježíš přeje, abych byl. Nezajímám se o nějakou smetánku. Ať se oni starají sami o sebe. Jsou to kánata, farizejové, herci. Nechte je být. Ježíš řekl: „Jsou to slepí vůdcové slepých.“

150 Jeden muž z Německa mi napsal dopis, píše: „Přijed' sem a ať dají lidem pytle na hlavu a ty jim řekneš, co je trápí, pak že se mnou bude mluvit.“

151 Řekl jsem: „Řekněte té staré lišce: ‚Dnes vyháním ďáblu a zítra dokonám.‘“ Amen. Amen. Ďábel. Herec.

152 No prosím, prochází se sem tam, říká: „Víte, já tu mám v tomto městě tu nejvyšší hodnotu. Mé slovo má v Kiwanis váhu. A v chrámě ke mně všichni vzhlížejí. Já jsem doktor Farizej, Otec. Já tady hodně znamenám. Získal jsem spoustu peněz. Každý to ví. Bydlím v panském domě. Každý ke mně vzhlíží. Ó!“ Proč jsem o tom nepřemýšlel? Mohu jej vidět, jak si mne ruce. „Já vím, co udělám. Já vím, jak všechny dostanu na svůj večírek a bude se o mně mluvit po celém městě.“

153 To „já, já, já, já, já, já,“ víte, to je nějaká choroba, kterou trpí tak mnoho lidí. „Já udělám. Já jsem udělal. Já budu.“ Zbavte se toho „já“. Kde uprostřed toho všeho je místo pro Ježíše? „Já udělám.“ Chápete? „Já udělám“ a „já budu mít“ a „já řeknu“. A „já, já, já, já,“ to je vše, o čem přemýšlejí.

154 On řekl: „Dobře, proč jsem o tom dříve nepřemýšlel?“ V pořádku. Svitlo mu v hlavě, co by měl udělat. A tak je už pozdě večer. Vidím, jak slunce zapadá.

155 A tam kdesi je někdo, kolem něhož stojí velké davy lidí. A oni... Vidím toho chlapíka jak se staví na špičkách, hledícího přes dav. A nikdo ani nedýchá. Poslouchají slova vycházející ze rtů toho Muže, který: „Nikdy předtím člověk nemluvil jak tento.“ On je vyučuje.

156 A vidím toho spěšného posla z farizejova domu. Dostal příkaz si pospíšet. Cestoval celý dlouhý den, možná dva nebo tři dny, přichází cestou z dolní Palestiny, míří do severní části, snaží se najít Ježíše. Pak nakonec na Něj narazí. Přichází pozdě, zpocený a utrmácený. Jeho nohy jsou notně zaprášené.

157 V domě svého pána je jen poskokem. To je to, čím oni byli. Oni měli prostě poskoky, kteří pro ně pracovali, dělali pro ně špinavou práci a všechno.

158 A tak konečně je na místě, celý utrmácený. Vypíná se na

špičkách, „Jejda! Konečně jsem Ho našel pro svého pána, farizeje.“ Tak on... zatímco se dívá. Po chvíli Ježíš přerušil své kázání a začal se modlit za nemocné.

159 Mohu vidět, jak ten spěšný posel přichází, lokty si razí cestu davem. Zkouší se dostat tam nahoru. Do někoho vrazil. Možná to byl — snad to byl Natanael nebo to byl Filip? Nevím, nebyl jsem tam. Ale, přesto, on... Na chvíli to trochu zdramatizujme.

160 Vidím ho, jak do něj vrazil a říká: „Pane, vidím vašeho Mistra. Mám pro Něj důležitý vzkaz od svého pána. Mohl bych s Ním mluvit?“

161 No, zprvu se ho Filip vůbec nevšímal, protože tam byla spousta lidí, tlačících se k Ježíšovi a přejících si, aby položil ruce na jejich děti a podobně. A jeho úkolem bylo, aby udržel patřičný odstup.

162 Pak ho znovu vidím, jak se dotknul a říká: „Pane... mám velmi důležitou zprávu od svého pána pro vašeho Mistra. Mohl bych s Ním jen na okamžik mluvit a předat Mu vzkaz? Pak půjdu.“

163 No, vidím, jak ho Filip nakonec dostal tam nahoru. Říká: „Mistře, zdá se, že tento muž přichází z jiné země, přichází od nějakého velkého muže a má pro Tebe vzkaz.“

164 A já vidím toho spěšného posla, jak se Ježíšovi poklonil. A Ježíš zdvořilým způsobem pokynul kurýrovi hlavou. A on Ho oslovil: „Mistře! Můj pán, farizej Šimon, pořádá ve svém domě veliký večírek, je to velmi známý muž. A pořádá velikou večeři, a, ó, on může uspořádat opravdu dobrou večeři. Všichni to víte. A on Tě zve, abys přišel a byl jeho hostem na večeři, tehdy a tehdy.“ No, mohu slyšet...

165 Co byste udělali vy, kdybyste tam stáli? Nu, udělali byste zřejmě totéž, co udělali oni. Někdo řekl: „Ó, ne, Pane. Ne. Snad nechceš jít k tomu farizejovi. On Tě přece nepotřebuje. Podívej se zde na ty tisíce nemocných lidí. Tedy, všichni touží po tom, aby se Tě dotkli, Pane. Nemáš čas, abys šel tam k tomu starému, tlustému farizejovi. Nu, on má plné kapsy peněz. A on Tě nepotřebuje. Proč bys tam měl chodit. Nechod', Pane.“ Slyším Filipa jak říká: „Nechod', Pane.“ A slyším Natanaele a Petra a ostatní, jak říkají: „Ó, Pane, nechod'. Nedělej to. Ten farizej Tě nepotřebuje. Proč, je to jen... On má... Využívá Tě jako trumf. On něco skrývá v rukávu. On na Tebe šije nějakou boudu.“ A to byla pravda.

166 Ale navzdory všemu, kdykoli je můj Pán pozván, tak On jde. Řekl: „Řekni svému pánovi, že toho a toho dne a o té a té hodině tam

budu.“

167 A ten spěšný posel se poklonil a vydal se na cestu zpět, utíkal zpět, aby to sdělil svému pánovi. Proč to dělá? Co ho přimělo to udělat, prostě spokojit se s tím, že předal ten vzkaz? Vždyť stál před Knížetem všech knížat, měl u Něj slyšení; měl rozhovor s Králem slávy a promarnil svou příležitost. Je natolik zaujat věcmi tohoto světa, obchody svého pána, že prostě nevystihl svou vlastní příležitost.

168 Ó, jak rád bych byl na jeho místě. Chtěl bych se někdy dostat k Ježíši. Snažím se denně chodit za vašimi starostmi. Ale nikdy Jej neopustím, když jsem v Jeho přítomnosti, dokud Jej neuctím.

169 Proč ten kurýr nepadl na kolena a neřekl: „Tak tedy, Pane, první věc, kterou chci udělat, vím, že stojím ve Tvé přítomnosti a ve Tvé péči: odpusť mi, hříšníkovi.“ To je to, co měl udělat. Myslím si, že to je to, co bych udělal. A co vy? Myslím si, že bych Jej požádal o odpuštění: „Pane, buď mi milostiv. Jsem hříšník. Jsem bez naděje, bez Boha. Jsem jen poskok ve farizejově domě. Odpustíš mi?“ Ale on kdepak, udělal úplně něco jiného. Musel se starat o občanské záležitosti tohoto světa, občanské právo.

170 A nemyslíte, že se až příliš zajímáme o hlouposti jako jsou tyto? „Ó, musíme vyleštit auto.“ Nebo: „Nemůžeme jít v neděli do kostela.“

„No! Ó, já vím, že Ježíš přichází do kostela, ale já nemám čas, abych tam šel. Pokud — pokud dnes nestihnu vyměnit olej, mohou se mi zítra zadřít ložiska.“ Ať se zadrou! Raději budu mít zadřená ložiska, než aby se má duše po celou věčnost vláčela peklem. Nepromarněte svou příležitost! Ona je dána každému muži i každé ženě na tomto světě, denně, jako je tato, ale oni promarňují svoji příležitost. On ji také promarnil. Tak to s ním bylo.

171 Ale musíme se starat i o jiné věci. Musíme se starat o děti. „Nemůžeme jít do kostela, protože bychom museli vypravovat spoustu dětí.“ Každopádně je vezměte. „Nuže, ti sousedé by něco řekli.“ Proč se staráte o to, co říkají sousedé?

172 Využijte každou příležitost, abyste se dostali k Ježíši. To je ta hlavní věc. Nenechte se zaneprázdnit záležitostmi světa. Věnujeme spoustu času těmto věcem. Udělejte si k Němu cestu. A když se tam dostanete, vylejte Mu svoji duši.

173 Ne abyste řekli: „Pane, budu Ti sloužit příští rok, pokud mi dáš Cadillaca, místo toho Forda co mám. Pane, udělám tohle a tohle

a tamto a tamto, pokud Ty uděláš to a to.“

174 Pojd', řekni: „Pane Bože, nejsem dobrý; není ve mně nic dobrého. Odpusť mi. Jsem hříšník.“ Takhle byste to měli udělat. Nestůjte opodál a nebuďte herci, farizejové. Nezaměstnávejte se jenom občanskými záležitostmi, takovými bezvýznamnými věcmi, které nic neznamenají. Vaše auto a vše, co máte, zhyne. Starejte se o svou duši. Postavte ji na první místo!

175 Narovnej si to tam uvnitř, dokud ten hluboký pokoj, „který převyšuje veškeré poznání“, nepronikne hluboko do tvého srdce a ty pocítíš, jak ti On polibkem odstraní každou skvrnu. Pak, bratře, ti nikdo nebude muset říkat, co máš potom dělat; budeš vědět, co máš udělat, ano, pokud se Ho jednou dotkneš. Nikdo nemůže přijít do Jeho přítomnosti a mluvit s Ním a odejít a být tím stejným člověkem. Vždy vás to změní. Když s Ním mluvíte, zanechá to ve vaši duši nezapomenutelný dojem.

176 Jak si pamatuji na první rozhovor s Ním. Bylo mi dvacet dva let. Styděl jsem se s Ním mluvit. Napsal jsem Mu dopis. Chtěl jsem ho připevnit v lese na strom, aby si ho mohl přečíst. Tak jsem se styděl za svůj život. A myslel jsem si: „No, možná, že neprojde kolem toho stromu, možná mě uslyší, když k Němu budu prostě mluvit.“ A sedl jsem si a řekl: „Pane Ježíši, chtěl bych s Tebou chvílku mluvit. Jsem ten nejhorší člověk na světě.“ Odešel jsem jako jiný člověk. Vidíte, je to tak. To je váš přístup k Němu. Uvědomujete si svou nouzi.

177 Ale náš problém spočívá v tom, že jsme příliš dobří. Máme pocit, že Ho nepotřebujeme.

178 Musíte pociťovat, že Ježíše potřebujete. Musíte si uvědomit, že On je — že On je vaší jedinou nadějí. Musíte být tak žízniví, že jste připraveni zemřít, pak se k Němu dostanete. Nepředstupujte s nějakými civilními otázkami. Přicházejte s potřebou své duše. Přijďte Mu říct, co vás trápí.

179 Spěšný posel právě odešel. „Ó, už to mám za sebou.“ A je nadmíru spokojen. „Ano, splnil jsem příkaz svého pána.“ Můžete splnit příkaz svého šéfa v práci. Můžete plnit příkaz svého manžela, pokud jde o výměnu záclon nebo čehokoli jiného v domě. Ale co Ježíšova přání? Modlete se! Určitě. Je to tak. Přistupte k Němu.

180 Tak tedy, další věc, kterou shledáváme, zjišťujeme, jak on jde dál. Tedy, v Palestině, když přijímají hosty, pouze bohatí... Museli byste být jednou na východě, abyste poznali východ. Pak budete mít na

různé věci jiný náhled, pokud byste tam někdy byli a viděli jejich zvyky.

181 V Palestině jedí takovým způsobem, že venku stavějí veliké stoly. A v Palestině při jídle nesedíte.

182 To by bylo něco pro vás, děti. Jako třeba pro tuto malou holčičku sedící tady vpředu v modrých šatičkách s tou malou růžovou mašlí. A víte, častokrát si tam ty děti rády lehnou, takto se opřou o lokty a jedí. Rozumíte? Víte, ono je to koneckonců správné. Ano, je to správné. Maminka si myslí, že to není správné, a tak tedy, to prostě není naše etiketa, to je Palestina. Oni nejedí na... Oni nejedí na židli, nesedí na židli. Leží na pohovce a jedí. Tudíž mají přichystaný velký stůl a připraví si pohovky, asi takto, šikmo po celé délce. A každý muž, místo aby...

183 Něco na způsob tohotohle. Nachystají ty pohovky asi takhle. A když jdou jíst, tak si lehnou asi takhle; zvednou ruce asi takhle a takto jedí. No, vy byste také tak rády jedly, že? Hmm. A takhle tedy Ježíš a oni tehdy jedli. Tedy, takhle tam leží a jedí.

184 A, ó, oni ale mají výborné jídlo! Ach! Opravdu si dokážu představit toho farizeje, jak si zakládá na jídle, mějte na mysli, že je bohatý. A dostal kus z každého jehněte, které bylo obětováno. Ano, pánové. Chlapci do toho zabodli zahradnické nože a co se napíchlo, patřilo knězi. A on skutečné mohl... Opravdu měl peníze. Byl mužem, který měl bohatství. Nebyl to žádný nemajetný člověk. Patřil k té vrchní vrstvě.

185 Ale pozval nemajetného člověka. Proč? Ten velký pokrytec, on si z Něj chtěl udělat legraci. Slyším ho, jak říká: „Teď jde všechno podle plánu. Ten svatý povaleč řekl, že přijde na mou večeři. Ha-ha-ha-ha! Jsem zvědav, co si o tom pomyslí farizej Jones? On Jej také nenávidí. Cožpak z toho nebudeme mít legraci? No, on tvrdí, že je prorokem. Ha-ha-ha! My víme, že On jim není. Tak si z Něj uděláme, když přijde, švandu. To bude legrace.“

186 Tak je to. Velice málo bohatých lidí si dnes udělá čas na Ježíše. Jsem tak šťasten, že On myslí na chudé. Neříkám, že všichni boháči jsou takoví; někteří Jej milují. Zajisté takoví jsou. Ale vezměte si člověka, když má domy a pozemky a auta a všechno; on je tím tak zaneprázdňen, že na Ježíše nemá čas. A tak se stýká s takovou třídou lidí, která prostě nemůže Ježíše přijmout. Haleluja! Dnes jsem o tom přemýšlel. Jak by mohl muž s vysokým společenským postavením padnout na kolena a plakat a prosit Boha? A co kdyby šel na ulici

a svědčil? To by zruinovalo, to by zničilo jeho společenské postavení. Koho zajímá společenské postavení? Já chci své postavení ve Slávě. Amen. Jméno v Knize života. To je to, co chci. Nestarej se o tvé staré společenské postavení. Zvolíš-li si svou nobl společnost, ona bude stejně připálena na kůrku, tak pokračuj.¹

187 Tady ho máme: „Co bych já... Ó, nepřijdou snad všichni z města? Ha! Víte, tam ti chudí, oni věří takovým hloupostem. Budou postávat kolem mého domu, ó, zveřejní to v novinách. Řeknu vám, já z toho snad puknu.“ Ano.

188 Víte, takový typ ducha ještě existuje. Ó, jistě. Pýcha! Ó, je to prokletá věc, tahle pýcha.

189 „Ó, obléknu si své nejlepší modlitební roucho. A budu... moji sluhové.“

190 Ó, měli byste vidět, jak oblékli ty sluhy. Ale, oni... Někdy sem přivedou Indiány, jsou to opravdoví aranžéři. Dají si malé zvonečky na špičky bot a ta jejich nádherná roucha. Stačí když chodí, zní to jako hudba. A nosí mísy plné výborných kousků jehněčího a podobně, a přinášejí to asi takto, jednu ruku takhle za zády. A svýma špičkami pohybují takto *v rytmu* hudby. Přicházejí a takto to servírují, no, i kdybys neměl hlad, stejně dostaneš. Ó, jak nádherně to voní! Jak to jen mohou tak dobře upéct a připravit!

191 A on řekl: „Víte, a právě je to roční období, kdy můj... Myslím si, že bych to neměl dělat doma, protože příliš mnoho lidí mě nemůže vidět v mém nejlepším domě.“ Vidíte? Pokrytec. Farizej. Herec.

192 Dnes hodně lidí musí jít do kostela, aby předvedlo své náboženství. No teda! Je to tak. „Půjdu do kostela. V kostele budu úplně dobrým člověkem a lidé si budou myslet, že jsem opravdu nábožný.“ Ty farizeji, herče! Ježíš tě stále vidí. Ví, kde jsi. Ví o všem, co děláš.

193 A pak jde dolů, víte, a řekne: „Jen to přemístím ven — ven na verandu, ven na dvorek. A víte, tam mám velkoplodé hrozny, ty velké, skvělé, bílé... Ó, jsou tak lahodné. Načasoval jsem to správně. Je jich hodně. Úroda už dozrává. A ta vůně, to aroma se táhne všude dokola, nebude to překrásné? A tam postavím svůj stůl a všichni lidé budou chodit kolem brány a koukat.“

¹ *1Angl.: crust. Je i vrchní společenská vrstva i kůrka. - Slovní hříčka*

194 Tak to každopádně dělají lidé na východě, zírají na něco, co se zrovna děje. Vy nemusíte... Dav, shromažďuje se dav; prostě když se něco začne dít, už je tam máte. Přijdou všichni. Každý tam bude okounět, rozumíte.

195 Řekl: „Ó, kolem mých bran a všude budou stát lidé. A víte, celý příští rok se bude o mně mluvit po celém městě. Budu. Budu. Ó, tím se budu honosit, vidíte. Tím se vyšvihnu.“

196 Proč tolik starosti kolem vlastního „já“? Měli byste myslet na Ježíše, ne na to, čím budete, když se stanete křesťany. Ale co uděláte pro Krista, až se stanete křesťany? „Budu chodit do kostela. Připojím se. A budu pokropen,“ nebo cokoli uděláš „a vezmou tě do kostela a potřesou rukama. A zapiš mé jméno do knihy, a budu považován za nějakého — nějakého lepšího člověka. Budu považován...“ To je vše, pro co jsi přišel ke Kristu? Styd' se. Herče! Farizeji!

197 Já přicházím ke Kristu, abych viděl, co bych pro Něj mohl udělat. Musím pro Něj něco udělat. Chci Jej zvelebit. Ať Ho lidé vidí.

198 Nedávno probíhala v jednom městě nějaká uzdravovací kampaň. „Muž pro tuto hodinu,“ fotografie v novinách, na zdech a na všem kolem, a o Ježíšově jménu se nezmínili ani jednou. Řekl jsem: „Kde v tom všem je Ježíš? On je mužem této hodiny. Mužem se srdcem pro lidi. Božím mužem pro tohle a Božím mužem pro tamto.“ Řekl jsem: „Kde je Ježíš? Myslel jsem si, že On je tím Mužem hodiny. Myslel jsem si, že On je Mužem Božím. Kde tedy Je?“ Nejsou nic jiného než banda herců, farizejů. Amen.

199 Všimněte si. Ó, chystá se uspořádat něco velkého. A říká: „Pak, v noci, až já — já zapálím svíčky, a tak dále, pak je pověsím sem na dvůr. A všichni ti vojáci, co tady budou stát, osobní stráž s... sluhové s pochodněmi, nebude to překrásné?“ A teď, ó, mnul si ruce, a tak dále.

200 A pak se konečně přiblížil den té velké hostiny. Teď to bude zahájeno. Už jsou všichni připraveni. A za chvíli už slyším zvonky a cinkání a tamhle přichází Dr. Ph.D., F.D., tak-a-tak, doktor Jones, farizej, ten věhlasný přítel. Když tam dojely kočáry, zastavily, víte. Tito bohatí lidé mají vždycky kolem sebe hordu poskoků. Někdo vyjde a postará se o jeho koně, odvede je do stáje a nakrmí a vyhřebelcuje je. A pak je pozván do domu.

201 Tedy, v Palestině, první věc, když někdo vešel do domu, většina lidí v tamtěch dnech chodila pěšky. Jejich jediná možná doprava byla

chůze, a to chůze po cestách. Měli šaty a ty šaty sahaly dolů až na paty. A nohy byly obuty do sandálů. A spodní oděv sahal ke kolenům a byl ustrížen přesně u kolen, myslím ten spodní oděv, pod těmi šaty. A muž, když tak chodil, nebo kdokoli to byl, když takhle chodil, šaty se pohybovaly a zametaly prach. A ten prach se usazoval na kolenou a od kolen dolů a oni se skutečně zašpinili. To je to, jak Ježíš mluvil o mytí nohou. Chápete? Oni... Byl to zvyk, protože byli... Měli špinavé nohy.

202 A toho dne prošlo Palestinou mnoho karavan. Cesty nebyly jak naše betonové nebo asfaltové. Byly to staré, prašné, hrboлатé, drsné, kamenité cesty, jako někde nějaké staré, venkovské úvozy. A procházela tudy tažná zvířata a zvířecí trus padal na cestu a ptáci si v tom zobali a roznášeli to a pak se to rozpadlo na prach. A když jste pak šli v těch dlouhých šatech po té hrboлатé a drsné cestě, nuže, ta špína se usazovala na vašich nohou a smrdělo to, strašně to smrdělo, jak ve stáji nebo tak nějak. A když člověk vešel do domu, bylo zvykem mu nejdříve umýt nohy.

203 Ted' vám ukážu, jak se to dělalo. Pojd' sem, bratře Neville, já bych to ted' rád ukázal a předvedl, jak to dělali. Ten... Pojd' rovnou sem, tak, a posad' se tady na minutku.

204 Tak tedy, nejdříve vstoupili do... A ten poskok s nejnižším platem z celé skupiny byl umývačem nohou. Muž, který myl nohy, byl na tom ze všech nejhuř, tím nejméně placeným.

205 Ted' bych vám rád něco řekl. Ježíš zaujal to nejnižší místo, poskoka. Haleluja! To je pro mě důkaz, že On byl Bohem. Přijal to nejnižší místo, aby umýval nohy. Oni měli spoustu poskoků, ale ten nejnižší byl umývač nohou, umývač hnoje a všeho ostatního z jejich nohou. Byl tam tím nejnižším poskokem. A Ježíš přijal místo toho nejnižšího poskoka. A vy jste tak nabubřelí, že pro Něj nemůžete udělat nic. Ale On za vás vzal to nejnižší místo. Byl umývačem nohou. Přemýšlejte o tom. Král Slávy se stal umývačem nohou, aby ukázal pokoru a dal vám příklad, co máte dělat a jak to máte dělat.

206 A vy se nazýváte křesťany a jste tak naškrobení, že byste se nesklonili a nepotřásli rukou žebrákovi na ulici a nepromluvili s ním o Pánu.

207 Zjišťujeme, že v nás toho dobrého moc není, když si pomyslíte, že se On stal poskokem, který myje nohy těm nejnižším. Ve skutečnosti byl v srdci Tím nejvyšším. Byl srdcem Boha a stal se tím nejméně placeným umývačem nohou, poskokem. Hm! On, který byl veliký, stal

se nulou, aby vás mohl vykoupit a učinit vás velkými.

²⁰⁸ Víte co? Tohohle jsem si všimnul na svých cestách. Obvykle zjistíte, že velcí lidé jsou vskutku těmi malými. Když se dostanu do společnosti velkých lidí, opravdu velkých a vím, že se skutečně jedná o velké lidi, ale když jsem na odchodu, oni vám dávají najevo, že vy jste tím velkým; oni že nejsou ničím. Ale vezměte si nějakého bezvýznamného, neohrabaného, který nic neví, a myslí si že snědl veškerou moudrost. On od začátku není ničím. Velcí muži jsou malými muži. Nikdy se nechlubí ani nepřijímají nějaké pocty. Oni na vás zanechají dojem, že se cítíte, že jste velkými. To je velký muž.

²⁰⁹ A zde, ten největší muž, největší ze všech mužů, sám Bůh zjevený v těle, se stal umývačem nohou, poskokem v pokoře. Král veškeré věčnosti, vši slávy, Stvořitel nebe a země, umýval hnůj z lidských nohou.

²¹⁰ Pak si myslíme, že něco jsme. Oblékneme se do obleku za padesát dolarů a... Ó, Bože, buď nám milostiv! Myslíme si, že někým jsme, když kráčíme s hlavou v oblacích: „Ó, já patřím k určité církvi. Jsem tak dobrý jako kdokoli jiný.“ Ó, vy ubozí, špatní, bídní, pokr... farizejové! Jste jenom herci. Nemáte spasení. Kdybyste je měli, pak byste to ukázali. Je to tak. „Ó, poslal jsem vloni šek na padesát dolarů na dobročinnost.“ Koho to zajímá? Bůh se na tohle nedívá. Hledí k tvému srdci. Chováte se, jako byste něčím byli. Nikdy vás za to nekáral. Ale proč tedy nejdete a něco neuděláte? Jen to hraje.

²¹¹ Zde, první věc, kterou udělali, když tam někdo vešel, dostal... Vešel do domu a pokud měl být opravdu přivítán, přivítal jej hostitel. Pak se u dveří potkal s poskokem a první věc, co udělal, bylo, že si vyzul boty. A on vzal asi takto jeho nohu, jako tadyhle a sedl si na bobek a asi takto mu tu nohu umyl. Jakmile ji pečlivě umyl, vzal ručník a utřel ji a chystal se na druhou. Vyzul mu sandály a položil je na plášť, asi takto nahoru. Pak sáhl za sebe, vytáhl krásný pár saténových sandálů, hedvábných nebo saténových. A pak bere jeho nohu a poté, co jsou suché a osvěžené, a všechno, všechn hnůj z nich smytý, pak bere sandály a obouvá ho. Pokud mu nesedí, zkouší mu jiné, dokud mu nějaké skutečně nepadnou.

²¹² Pak byl tedy celý umytý. Cítil se nadmíru spokojen. Pak šel do malé komůrky. U dveří se potkal s tím mužem. Pak šel do malé komůrky, tam stál jiný sluha a ten měl nádobku s olejem. Říkalo se tomu nard a byla to proslulá vzácnost. A nalil si toho trochu na jednu ruku a trochu na druhou, rozetřel si to v dlaních a natřel mu tím

obličej a krk. Dělalí to kvůli přímým paprskům palestinského slunce, jak muži tak ženy, museli se hodně mazat. Jinak byste se sloupali, a tak si mazali krk a tváře. A tohle...

213 Tak tedy, olej *se časem* zkazí. A ten olivový olej, když tam je příliš dlouho, začne hrozně páchnout.

214 Ale oni do toho přidávali nardový parfém. A to je velice drahá věc. Ten dováželi až z Arábie.

215 Všimněte si, růže, když růže kvete a když odkvete, zůstane tam malé jablíčko. Určitě jste to mnohokrát viděli, malý — malý pupen.

216 Tedy, tam roste keř, známý keř, roste v Arábii vysoko v horách a oni tedy vzali ten malý pupen, když ta růže odkvete, oni ho utrhnou a rozloupnou, nádherně to voní. Jednou jsem to viděl a mohli jste si to namazat na ruce asi takto, a jeden takový malý pupen vydržel vonět dva týdny. Ó, je velice drahý.

217 Královna ze Sáby, když se měla setkat se Šalomounem, to byl jeden z pokladů, které přivezla, jeden z těchto známých parfémů zezdola z Egypta.

218 A teď dávejte pozor. A oni to dávají do toho, a, ó, je to velice drahé. A oni to tam dávají a potírají si tím obličej a krk. A pak místo zápachu, když jsou umyté nohy, hnůj a nečistota z nich jsou smyté, pak se posadí, jeho obličej a krk, celý omytý. A pak mu dají ručník a on se lehce masíruje a pak se cítí svěží. Pak teprve jde za hostitelem.

219 Tedy, teď, bratře Neville, kdyby ses postavil. Dobrá, řekněme, že on byl mým hostem. A teď, zaprvé, co udělá, když se s ním setká, podá mu takto ruku a položí ji na jeho rameno. Položí ruku na toto rameno, asi takto. Tak tedy, když toto udělá, natáhne se a políbí ho na krk. Pak sundá tu ruku, položí ji nahoru a tuto sem a políbí ho sem na krk. Nuže, (děkuji).

220 A teď, když tohle udělá, je políben a je bratrem. Je přivítán. Haleluja! Může jít do chládku; posadit se, cítit se jako doma. Je bratrem. Haleluja! Jeho nohy jsou umyté. On je občerstven. Je pomazán. A je políben: „Vítejte.“ Amen. Pak je bratrem. Mohl jít rovnou dovnitř, cítit se stejně tak vítaný, jako by byl ve svém vlastním domě.

221 Pak jde dovnitř a posadí se a může dělat, co chce. Je přivítán. Je umyt; je očištěn. Je pomazán. Je políben, „vítejte“. Když jej hostitel políbí, znamená to, že jej přijímá za bratra a je mu k dispozici vše, co je

v domě. Nemusí se již více starat o etiketu. Je doma. Jde přímo dovnitř, jde do ledničky nebo si dělá co chce, cítí se jako doma. Pak už je to v pořádku.

222 A teď, jak se to tedy stalo? Jak to tak mohlo být? Jak si Ho ten poskok mohl vůbec nevšimnout? Ale Ježíš už je zde; sedí u večeře s neumytýma nohama. Sedí v koutě. Ó, přej si, abych mohl být tím poskokem, přej si, abych byl na jeho místě. Tam je Ježíš, nějak...

223 Ó, určitě se ujal nohou doktora Jonese. Ujal se celého toho zbytku. Umýval je a mazal. Šimon jej políbil na uvítanou. Tady to máte, stojí tam, už tam jsou, hezky přivítání: „Ó, doktore Jonesi, víte co? Tehdy tam a tam, onehdy, farizej ten a ten... Pamatujete si na toho a toho farizeje? Pamatujete?“ Ó, byli tak zaneprázdnění hovorem o těch událostech, že si ani nevšimli, že přišel Ježíš.

224 A dnes by mne zajímalo, jestli nejsme přespříliš zaneprázdnění tím, zda jsme metodisty nebo baptisty nebo presbyteriány, že si ani nevšimneme Ježíšova příchodu. Ó, Bože, buď milostiv!

225 Jak rád bych byl na místě toho poskoka. Jak rád bych Mu padl k nohám.

226 Jak to jen mohl propásnout? Ó, tak moc se zajímal o to, co dělá velká církev. A Ježíš jaksi vešel.

227 Slyším Jej před svým odchodem jak říká učedníkům: „Dobře, raději už pojďme.“ Měli před sebou stovky, asi sto mil sluncem rozpálených palestinských cest, které museli překonat.

228 Ale dovolte, abych vám to vyličil. Ježíš vždy dodrží svůj slib. Když On řekl, že tam bude, tak On tam opravdu byl. Haleluja! Když jsem ležel v nemocnici a umíral, On mi dal zaslíbení, že tam bude. Slíbil mi, že mě uzdraví. On dodržel svůj slib. Řekl... Až skončí život, až bude dobojována poslední bitva a můj věk pomine, zestárnu a budu u řeky Jordán, On zaslíbil, že tam bude. On tam bude. On dodrží každé zaslíbení. „Byť bych šel přes údolí stínu smrti, nebudu se bát zlého, nebo Ty se mnou jsi.“ Nebudu mít strach; On tam bude. Byli jsme zvyklí zpívat tu starou píseň:

*Nepůjdu přes Jordán sám,
Ježíš zemřel, aby odčinil všechny mé hříchy;
když mne obkličí temnost,
On na mne bude čekat,*

nepůjdu přes Jordán sám.

229 Prošel jsem mnoha řekami sám. Byl jsem často opuštěn přáteli, přátelé a příbuzní si ze mě dělali legraci. Ale jedno je jisté, On tam bude. Až přijde čas, On tam bude. Vždy dodrží své zaslíbení. Sláva! Víím, že si myslíte, že jsem blázen; možná jsem. Ale On tam bude; ano, možná o něco dříve, ale jistě tam bude. On vždy dodrží své zaslíbení.

230 On je tam vždy včas, právě tak jak to zaslíbil, a oni Jej vůbec nevzali na vědomí. Měli čas na všechno ostatní, ale neměli čas na Ježíše.

231 Podívejte, když přijede náš prezident do našeho města, podívejte, jak jej uvítají. Kdyby přijel prezident do tohoto města, oni... cestu od vlaku k hotelu, kde by bydlel, by posypali květinami; všude by visely prapory; kytice by byly házeny na ulici; první by šly dívky s květinami; kapely; hrála by hudba; zpěváci by zpívali; vše, aby přivítali prezidenta.

232 Ale, křesťané, Ježíš přichází a vy Jej nechcete přivítat. Ó, dáte Mu tu a tam malé místečko v komoře nebo malou komůrku někde stranou. Vždyť se za Něj stydíte před svou společností. Nevyzvete Ho k modlitbě. Ó, On usedne na malé místečko v kom... Možná někde nahoře v podkroví, klidně Ho mohl vzít čas od času nahoru do podkroví. Když On přijde, vezme... „Ó, já víím, že je tady. Vklouznu do podkroví, aby mě nikdo neslyšel, jak se modlím.“ Hmmm. Ale je na tom dobré, že On každopádně přijde.

„Ježíši, přijmeš druhé místo?“ — „Ano.“

„Přijmeš třetí místo, Ježíši?“ — „Ano.“

„Zcela určitě přijmu jakékoli místo, které Mi dáš.“

233 Ale vy uvítáte prezidenta se vším všudy. Pozvete své sousedy a uvaříte velkou večeři. Uklidíte dům. Uděláte všechno. Ale když přijde Ježíš, On se spokojí s tím, co mu dáte. Vezmete Jej na staré zaprášené podkroví nebo někam dolů do suterénu.

234 Vzpomínáte si, jak jste chodili někdy do kostela, dříve než jste se stali opravdovými křesťany? Asi jednou za rok. Ó, oblékli jste si své nejpěknější šaty. To byly Velikonoce. Měli jste na hlavě malý klobouček na stranu. Stěžovali jste si, protože kazatel kázal dvacet minut. Ale On vás za to nekáral. Přijal to. Šli jste domů, převlékli jste se a řekli jste: „Chlapče, to je dost náboženství na celý rok.“ Ale On se kvůli tomu na

vás nehněval. Prostě to přijal. To je vše, čeho se od vás dočkal. Někdy od vás nedostane ani tohle. Dáváte Mu jakékoli místo.

235 Jaké místo On dnes ve tvém životě dostává, křesťane? Má tu nejlepší část nebo Mu nabízíte jen podkroví nebo jen sem tam malou modlitbu? Co vy na to? Jaké místo pro Něj máte?

236 Ježíš tam seděl, sedí úplně sám. Jeho učedníci nemohli vejít; nebyli pozváni. Všichni stáli kolem a dívali se. A tam seděl Ježíš v nepohodlí, byl cítit po cestě, měl špinavé nohy, obličej neměl natřený olejem, nebyl políben na přivítanou, prostě jen seděl na jedné straně v koutě se skloněnou hlavou. Ty starý farizeji, proč jsi Ho pozval, ty pokrytče?

237 Přesně tak je to s vaší církví. Modlíte se za probuzení; když přichází Duch svatý, odstrčíte Jej, nikdy Ho nepřivítáte. Někdo je uzdraven nebo něco takového nebo naplněn Duchem svatým, vy to jednoduše obejdete, mluvíte o tom, a odstrčíte Ho. Už nechcete mít více Ducha svatého. Nechcete kazatele, který káže o Duchu svatém a posvěcení. Už to více nechcete. Chcete něco klasického, trochu vtípu, všechno vyleštěné se spoustou rozumové teologie, se skutečně dobrou gramatikou a podobně.

238 Dejte mi to staromódní, Bohem seslané, biblické kázání Ducha svatého, kde je Ježíš přivítán.

239 On požehná vašemu srdci. A vy budete sedět a dávat se tím. To není správné přivítání. On chce být veleben, ale vy Jej nebudete velebit. Ale budete křičet: „Vivat, pane prezidente, jak se máte? Už jsem vás dlouho neviděl.“ A Ježíš přichází a vy Ho odstrčíte do kouta, je nežádoucí.

240 Modlíte se a modlíte a prosíte o probuzení, a když začíná probuzení propukat, říkáte: „To není v mé církvi!“ Ó, ty herče! Pýcha! Hlava v oblacích! Pokrytectví! Styďte se!

241 Můj Ježíš přišel mnohokrát do tohoto města a ty jsi Ho odstrčil do kouta. Nemluvil jsi o Tom, říkal jsi: „To byl ďábel.“ Říkal jsi: „Byla to mentální telepatie.“ Říkal jsi: „Nic z toho nebylo.“ Styď se, pokrytče. Tohle si před Ježíšem jednoho z těchto dnů zodpovíš, ve dni Soudu. On přichází do města, klepe na dveře. Koná věci a lidé říkají: „Ó, to je nesmysl,“ odstrkují To. A každý večer se ve své církvi modlí za probuzení? Farizeji! Herče! Chcete, aby to bylo podle vás. Kristus ale přichází tak, jak On chce přijít. On by mohl překážet vaši teologii. Sedí tam poté, co byl pozván a přišel.

²⁴² Kolikrát už se tyhle staré studené, formální márnice kolem modlily za probuzení? Onehdy se modlili za probuzení po celé zemi. Billy Graham a Jack Schuler a celá jejich parta šla přes... a modlili se za probuzení. A pak sestoupí Duch svatý a vy to označíte za odpadlictví. Haleluja! On sestupuje se stejnými znameními a zázraky a těmi dalšími projevy a dokazuje, že je tady a vy To nazýváte dáblem. Pokrytci! Zemřete se svými televizory, jednoho dne s tím půjdete do pekla.

²⁴³ Herci, přicházejí se spoustou teologie z nějakého semináře: herci, pokrytci, nikdy by nepřekročili náš práh. Říkají: „Já bych tam do toho kostela nešel. Pamatujete si co...“ Ó, ty pokrytče!

²⁴⁴ Ježíš sedící, Ježíš se špinavýma nohama. V Německu mu říkají „Jesus“. Jesus se špinavýma nohama. Něco to se mnou dělá, když to říkám. Bůh, Ježíš, pozvaný host, Kníže slávy, zdroj Života a nepřivítaný; se špinavýma nohama, sedící tam s hnojem z cesty na svých nohách. Mezi všemi ostatními, všichni byli naleštění a pěkně voněli. A On tam sedí shrbený, unavený obličej, krůpěje potu na Jeho plnovousu, sklopené oči, nepolíben.

²⁴⁵ Ježíš chce být políben. Existuje písmo v Bibli, které říká: „Líbejte Syna, aby se nerozhněval.“ Tak je to. Ježíš chce být líbán. Už jste Jej někdy políbili? Jistě, můžete.

²⁴⁶ Sedí tu, nepřivítán, se špinavýma nohama. Ježíš se špinavýma nohama. Ó, nepřipadá vám to jako něco úplně nekalého? Ježíš se špinavýma nohama, nepřivítán.

²⁴⁷ Podívejte se, co s Ním dnes děláte. Místo, abyste Ho dovedli do vašeho velkého kostela, strčíte Jej do nějaké malé misie na rohu, kde by si ani prodavač s potravinami nezřídil svůj krám. Je to tak znečištěné. Tam dole, malé, zaneřádné místo dole v suterénu. A vy se modlíte, aby přišel a pak Jej posadíte do toho nejšpinavějšího brlohu, jaký můžete najít. Bože, buď milosrdný!

²⁴⁸ Ale buď požehnáno Jeho jméno, On stejně přichází. Řeknete: „Co je to tam na rohu, nějaká malá, stará modlitebna svatých povalečů?“ On stejně přichází. „Nepřicházejí sem jiní, než ti nejchudší.“ Dobře, to je zcela v pořádku, On přesto přichází.

²⁴⁹ Uvítej Ho. Ano. Pokouší se dostat do vašeho velkého kostela, ale ty Jej nechceš pustit. Víš příliš mnoho. Jsi příliš zaneprázdněn záležitostmi církve. Ty pokrytče! Stojí zde. Vy jste Jej pozvali. Zač jste se modlili? Řekl, co se stane, když přijde Duch svatý. V den Letnic bylo

dokázáno, co On udělá, když přijde. A On přijde do vaší církve a vy Jej vyhodíte. Ty farizeji! Ty herče! Zkoušíš jen hrát to, co do tebe vtloukli někde na fakultě.

250 Neuvítáte Ježíše? Ježíš se špinavýma nohama. Ó, Bože! Ježíš se špinavýma nohama.

251 Milující Spasitel! Jeho nohy, které budou brzy přibity, jeho ruce neumyté, s... Nohy špinavé od hnoje z cesty a s puchýři. Špinavé nohy! Drahocenné ruce! Korunován, brzo bude korunován trnovou korunou! Potůčky krve stékající z Jeho obličeje na krk. A tam seděl mezi těmi zbožnými lidmi, nepřivítán. Můj Ježíš se špinavýma nohama. Ó, Bože! Ó, kdybych tak mohl být tím poskokem. Ó, kdybych tam mohl přijít a umýt Mu nohy! On tam sedí; špinavé nohy, nepřivítán. Nikdo s Ním nechce mít nic společného, Jeho nohy jsou tak špinavé.

252 Tak co On udělal? Co On udělal? Každopádně přišel. Přesto přišel. Řekl: „Ano, budu tam.“ Tak On tam sedí, dodržuje svůj slib. On bude vždy dodržovat svůj slib vůči vám. Tam se posadil.

253 Farizej tam sedí, mne si ruce a říká: „Tedy koukej. Nuže, Jonesi, vidíš Ho?“ Tak je to. Ani nevěděli, že tam Ježíš sedí.

254 Určitě si pomyslíte, že se necítil dobře. Samozřejmě, že se necítil dobře. On nevěděl... Všichni ti lidé kolem, cítil se trapně. Nikdo Mu nedal najevo, že je vítán. Tak tedy, potom víte, že první věc, kterou udělají... Co On dělá? Co On říká? On tam sedí asi takto. Teď poslouchejte. Dávejte pozor, co On udělal.

255 Teď se podívejte ven. Podívejme se ven. Všichni se dívají. Nikdo nevěděl, kdo On byl. Jeden říká: „Nu, kdo je to?“

256 Pohledte, vezměme si teď jinou scénu. Podívejte se, vidím nějakou obyčejnou, starší ženu, jak tam přichází ulicí. Ó, jakou pověst ona měla ve městě! Byla hříšnicí. Nepůjdeme s tím do detailů. Byla prostitutkou, ženou se špatnou pověstí; někým, kdo chyboval. Ale pamatuj si, bratře, ona je něčí dcerou. Je to tak.

257 Jak můžeš vědět, co způsobilo, že tak žije? Možná, že nějaký milenec ji uvedl do takového života, vzal ji do své náruče a slíbil jí všechno možné. A pak, když zničil její pověst, utekl a opustil ji, aby mohl zkazit jinou. A to ji přivedlo k tomuto způsobu života. Kdo zná pozadí jejího příběhu? Ale teď je poznamenána. Nikdo s ní nechce nic mít. Potuluje se po ulici, vydělává peníze, jak nejlépe dovede.

258 Slyším, jak říká: „Když tak koukám na ten farizejův dům,

zajímalo by mne, co se tam asi může dít?“ Samozřejmě, že nemůže přijít do společnosti jako je tato. To by nebylo v pořádku pro prostitutku, aby přišla na místo jako je toto.

²⁵⁹ Ale ona jde zezadu. Ó, Bože! Vidím ji, jak stojí na špičkách, za zády nějakého velkého, starého chlapíka. Chce něco uvidět. Řekla: „Dobrá, heledme kolik pamlsků. Ó, ale! Copak ten bohatý... Ó, není to nádherné?“

²⁶⁰ A pak její oči sklouzly do rohu. „Tedy, podívejme se! To je On. To je On. Ó,“ říká, „to tak nemohu nechat. Jeho nohy jsou špinavé. Jeho obličej je špinavý. Proč On není — On není vítán.“ Zřídka Jej přivítají mezi bohatými. Řekla: „Já... Ó, to nemůže být... je to skutečně On.“ Znovu se podívala. „Ano, je to On.“

²⁶¹ Otočila se a rychle vyběhla ze zástupu, seběhla po schodech dolů, rovnou na ulici. Vyběhla po několika vrzajících schodech, houpaly se, když šla po nich nahoru do svého malého starého podkroví. Otevřela svou malou truhličku, kterou tam měla. Otevřela ji a vytáhla malou tašku. V ní byly všechny peníze, které měla. Pohlédla na ně. Položila ji, zacinkalo to.

²⁶² Říká: „Nemohu. Nemohu to udělat. Musí to být sen. Se mnou se děje něco divného. Nemohla bych jít na tuto slavnost. Prostě to nemohu udělat.“ Možná, že to vezme a položí zpět do truhly. „Ó, ale, kdyby... To nemohu udělat; On bude vědět, jak jsem k těmto penězům přišla. On je Prorok. On je vidoucí. On bude vědět, jak jsem ty peníze získala. Ale, ó, podívej, pozvali Ho a On tam takhle sedí. Jak to mohli udělat? Ó, někdo by se měl o to nějak postarat.“

²⁶³ A dnes by se měl také o to někdo nějak postarat, ale oni to neudělají. Vy se příliš dobře bavíte; museli jste zůstat doma a dívat se na televizi; musíte jet večer do restaurace, kde vás někdo obslouží. Je příliš horko na to, abyste šli do kostela. Ó, vy herci!

²⁶⁴ Tahle stará smilnice ten váček znovu zvedla, řekla: „Ale já musím! Ó, asi jsem se zbláznila.“ Slzy jí kanuly po tvářích. Řekla: „Ó, a když jsem se na Něj podívala, viděla jsem, jak On vypadá, takový smutný pohled, všichni chodí kolem a nikdo Jej nepřivítá. Sedí tam jak květina na zdi, nikdo si Ho nevšímá.“

²⁶⁵ Tak je to s Ním i dnes, nikdo si Ho nevšímá. Ó, vy máte své církve. Máte své náboženství. Máte své nauky, a tak dále. Ale co je s Ježíšem? Vy si Ho ani nevšímáte, necháte Jej tam takto sedět.

267 Řekla: „Musím s tím něco udělat. Musím. Nemohu...“

267 Víte, v ženách něco je, přál bych si, aby je v tom Bůh mohl více používat. Je v nich něco, ony zvědavě nepostávají a neciví jako muži. My postáváme a civíme a snažíme si to vybavit, ale ženy vždy jdou a udělají to, co mají na srdci.

268 Řekla: „Já to prostě musím udělat.“ Tak ji vidím, jak přehrabala své šaty, vzala ten malý váček, vše do posledního haléře. Opustila tu starou chatrč a spěchala ulicí. A ohlédla se a mířila do toho velkého krámu s parfémů.

269 A vidím toho starého Žida s dlouhým orlím nosem, jak tam stojí a počítá své peníze za věci, které byly ten den koupeny. Řekl: „Ó, ale nemám pokryty ani výdaje! Nepokryly se mi výdaje!“ Byl celý nevrlý a mrzutý.

270 A první věc, víte, vstoupila do dveří. Tedy, on se k ní nechoval jako k dámě. Pohlédl na ni a řekl: „No, podívejme se, co to přišlo!“ Nevyšel ven a neřekl: „Mohl bych vám něčím posloužit?“

Zeptal se: „Nuže, co chceš?“

271 Ona řekla: „Chci tu nejlepší alabastrovou lahvičku, jakou máte. Chci tu nejlepší.“ Zacinkala penězi. Ó, když uviděl peníze, hned to bylo jiné. Hm! Jistě. „Chci tu nejlepší, jakou máte.“

272 On je hoden toho nejlepšího. Co pro Něj děláte? Dáváte Mu zbytky. Ó, ano, běháte celý den a večer než jdete do postele Mu věnujete tři minuty. Příteli, Ježíš si zaslouží to nejlepší. Zaslouží si vše, co máte. Ale co s tím uděláte? Dáváte Mu jen něco. On si to bere. On to tak jak tak přijme. On — On to přijímá.

273 Ale ona řekla: „Chci to nejlepší.“ A stálo ji to vše, co měla, aby dostala to nejlepší.

274 To je to, co byste měli dělat. Dej Mu to nejlepší, dej Mu to své nejlepší. Dej Mu to nejlepší ze svého života. Dej Mu to nejlepší ze svých písní. Dej Mu celý svůj talent. Dej Mu vše, co máš. Dej Mu své nohy. Dej Mu své ruce. Dej Mu své oči. Dej Mu svá ústa. Dej Mu své uši. Dej Mu svou duši. Dej Mu své srdce. Dej Mu svou chválu. Dejte Mu vše, co máte. Haleluja! On si zaslouží to nejlepší.

Ona řekla: „Chci to nejlepší, co máte.“

„Cože,“ řekl, „nejdřív se podívejme, kolik máš peněz.“

275 A tak vysypala váček a spočítala to. Ano, dvěštosmdesát Římských denárů, bylo to přesně tolik, kolik potřebovala. Pak šel a přinesl tu lahvičku a položil ji před ni.

276 Slyším, jak říká: „Jsem zvědav, co s tím bude dělat?“ Ale ona už vychází ze dveří. Musí si pospíšet. Je pozdě.

277 Lepší je pozdě než nikdy. Je to tak? Vy jste také dlouho čekali, ale lepší je přijít. Nezůstaňte tak, jak jste teď. Dlouho jste čekali, abyste se stali opravdovými křesťany. Čekali jste dlouho. Už je pěkně pozdě. To je pravda. Ale stejně přijďte. Ať je to ta chvíle. Ať je toto ráno tím ránem. „Nyní budu žít jen pro Krista. Musím se tam dostat.“

278 A tady přichází. Vidím dva muže, jak do sebe šouchají: „Podívej se, kdo tam jde. Podívej se, kdo tam jde. Podívej. Jsem si jist, že jde na farizejskou slavnost. Zajímalo by mne, jestli ji farizej pozval.“ Ó, ty jsi...

279 My Američané jsme příliš dobří. Jen si neuvědomujeme, jak bídni jsme. Je to tak. Jsme příliš dobří. Jsme vždy lepší, než kdokoli jiný. Vy ubozí, nazí, mizerní, ničemní pokrytci! Nevíte, že jste ztraceni? Ó, Ameriko, jak často tě Bůh chtěl vzít, ale ty jsi nechtěla! Jak On ti posílal spravedlivé muže, kteří kázali a žili o sucharech a trošce vody, chlebu a vodě. A vy jste si z nich dělali legraci a nazývali je „svatými povaleči“, zavírali jste je do vězení a zbourali jejich shromažďovací místa a pohrdali jste jimi. Ó, vy jste příliš dobří. Vy nepotřebujete — vy nic nepotřebujete.

280 Bible říká ve Zjevení: „Nevíš, že jsi slepý, bídny, mizerný, ubohý a nahý a nevíš o tom?“ Ó, ano!

281 Ano, dámo, můžeš se sebrat a přijít sem a hezky se upravit a nosit to nejlepší oblečení. Můžeš chodit do nejlepšího z kostelů. Přijdete, jste hezky upravené a udělaly jste si na vlasech manikúru, nebo jak se tomu říká, a obujete si boty na vysokém podpatku a celé se namalujete, jak v cirkuse a jdete, přijdete do kostela a řeknete: „Jsem stejně tak dobrá, jako oni.“ Ó, vy ničemné, slepé ubožačky! Vy nevíte, že jste ztraceny. Ano.

282 Myslí si, že když máš hodně šatů a nevíš, do kterých vlézt, a ty, pane, protože dnes řídíš své dobré auto a máš dobrou práci a šéf tě plácá po zádech a ty si myslíš, že je vše v pořádku. Vyhýbáš se kostelu. Nepřišel bys na místo, kde oni přichází k oltáři a modlili se. Stydíš se, že by tě viděli tvoji sousedé. Ty ubohý pokrytče! Cožpak nevíš, že jsi ztracen? Nechceš Ježíše. Nemáš pro Něj jedinou místnost. Šouchali jeden do druhého a říkali: „Pohleď, tamhle.“ Ano.

283 „Míjeli mě bez povšimnutí, kde mě kdysi míjeli s úsměvem.“ Vy jste slyšeli tu starou píseň.

*Ted' jsem byl označen, označen, označen,
jsem označen, ať jdu kamkoli;
byl jsem označen, označen, označen,
zdá se, že všichni ví, co jsem zač. (Tak je to.)
Ale byl jsem zapečetěn, zapečetěn, zapečetěn,
byl jsem zapečetěn Božím svatým Duchem;
ó, sláva Bohu! Haleluja! Amen!
Jsem Jeho a vím, že On je můj.*

284 Jdi a pošťuchuj, jestli chceš. Jsem na své cestě. Haleluja! Zanedlouho se tam dostanu. Tak je to. Cestou...

285 Tady ona přichází. Zahaluje si rouškou obličej. Jde dolů ulicí. Všichni ti pokrytci do sebe vzájemně pošťuchují. Přichází na místo. Jde nahoru, slzy jí pálí do tváří. Viděli, že pláče. „Divím se, proč pláče?“

286 Zastavuje se na hranici pozemku... Dívá se nahoru. Řekla: „Ó, nemůžu. Nemůžu. Ó, já to prostě nemůžu udělat. Já nemůžu. Ale, pohledte, co On asi řekne, když ví, kdo jsem?“

287 To je dobře, hříšníku. On ví, co jsi zač. Amen. Stejně přijď. Každopádně přijď.

288 Ó, vy farizejové, celou tu dobu chodíte do kostela a jste pokládáni za křesťany, On ví, co jste zač. Nebojte se. On ví, co jste. On ví, co ve vás je. Vy se stydíte přijít k oltáři, potom, co tak dlouho patříte k církvi, ale On vás zná. On ví, co skrýváte uvnitř.

289 Ona se zastavila. Řekla: „Ó, já to prostě nemůžu udělat. Já to prostě nemůžu udělat. Co by řekl o ženě, jako jsem já? Co by jen řekl? Ale oni Ho tady pozvali, a to je má příležitost.“

290 Ó, ty si ani neuvědomuješ, jakou máš příležitost. Dnes jste dostali příležitost, přátelé, abyste byli naplněni Duchem svatým. Dostali jste dnes příležitost, abyste se stali svatými Božími. Nemusíš být nějakým — nějakým páchnoucím hříšníkem. Můžeš být svatý. Nemusíš být pokrytcem. Nemusíš být *pouhým* návštěvníkem kostela, ale křesťanem. Nemusíš tam chodit a hrát si na křesťana a chodit do kostela, abys ukryl svou podlost. Můžeš být opravdovým křesťanem. Dostal jsi příležitost.

291 A tak ona dorazila a říká: „Ó, pohled. Ale co by On řekl, kdybych přišla? Co udělá?“ Ale slyším ji říkat: „Dobře, jednou jsem Ho slyšela kázat.“ Je to tak. Jestliže jste kdy slyšeli Jeho Slovo, něco se od té doby změnilo. Ó, sláva! „Slyšela jsem Jej jednoho dne tam dole na svazích Galileje.“ Řekla: „Všichni tito lidé stáli okolo Něj. On zvedl své drahocenné ruce a řekl: ‚Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste. Já vám dám odpočinití.‘“ Ona řekla: „Ó, Ty víš, že to, co bych já potřebovala, je odpočinití. Moje ubohá nešťastná duše ve mně hoří. A On řekl: ‚Kdokoli chce.‘ Tím mínil mne. To jsem byla já. Jistě. Ale pohled, co stojí mezi mnou a Ním tam.“

292 To je to, co stojí mezi tebou a Ním. Mezi Ním a tebou je hodně podvodníků. Je jich spousta, kteří tě od Něj drží zpátky. Mnoho z nich ti říká, že je to bláznivé. Oni stále stojí mezi tebou a Ježíšem, ale On řekl: „Přijď.“ Haleluja! „Přijď.“ Jistě

293 Bratře, víš, co udělala? Strčila tu alabastrovou lahvičku pod paži a začala se prodírat dál. Razila si lokty cestu davem, dokud se nedostala k Ježíšovi.

294 Udělali byste to? Razit si lokty cestu z nevíry: „Tamty dny zázraků pominuly. Není zde něco takového, jako je Duch svatý.“ Jen je dál odstrkovala, klestila si cestu, až se k Němu dostala.

295 A teď tam stojí. Stojí před Ježíšem, tím jediným místem, kde může najít pokoj pro svou duši. Je bezmocná. Upadla. Upadla na zem. Začala vzlykat a plakat. Slzy jí stékaly po tvářích. Ó, ona je tak vinná. A je tak smutná, když Jej vidí, jak tam sedí se špinavýma nohama; na slavnosti a se špinavýma nohama. A ona pláče. A první věc, víte, byla úplně bez sebe. Nevěděla, co dělá.

296 Bože, pomoz nám dostat se jednou za čas mimo sebe, abychom se dostali k Ježíšovi a byli spaseni. Bratře, vzpomínám si, jak jsem k Němu přišel, byl jsem mimo. Plakal jsem. Křičel jsem. Chválil jsem Pána. Nestaral jsem se o to, kdo co říkal. Byl jsem bez sebe. Bože, pomoz nám odsunout tato stará, suchá vyznání a denominace, abychom se mohli dostat k Ježíšovi a být spaseni.

297 Byla bez sebe. Slzy se jí řinuly po tvářích. V první chvíli, víte, byla bez sebe. Stála u Fontány lásky. A byla tak bez sebe, až zjistila, že omývá Jeho nohy slzami, které jí stékaly po tvářích.

298 Ó, jaká krásná voda! Jaká krásná voda! Slzy kajícího se hříšníka, omývající Ježíšovy špinavé nohy. Slzy kajícího se hříšníka, omývající Ježíšovy špinavé nohy. Byla bez sebe. Utírala Jeho nohy.

Prostě nevěděla, co dělá. Její srdce bylo tak šťastné, že měla příležitost stát v Jeho přítomnosti. Umývala Jeho nohy svými slzami a utírala je.

299 Tak především, víte, byla tak vzrušená, a tak bez sebe, dokud ona... její vlasy se rozpustily. Měla všechny své kadeře načesané, víte, na temeni hlavy a její vlasy spadly. A ona začala utírat Jeho nohy svými vlasy. Ó, jaký to ručník!

300 Poslyšte. Kdyby dnes některá žena chtěla umýt Jeho nohy a vysušit je svými vlasy, musela by stát na hlavě, aby to dokázala. Úplně si ostříhaly vlasy. Tak je to. Pamatujte, moment, to nebyl vtíp. Teď není čas na vtipy. Dovolte, ať vám něco řeknu. To je Bible. Bible říká, že vlasy ženy jsou její slávou. Je to tak. A pohleďte. Co se stalo?

301 Jediná slušná věc, kterou měla, byly její vlasy. A ty jí spadly k nohám... k Jeho nohám. Položila svou slávu k Jeho nohám. Vytírala Jeho nohy svou slávou. Haleluja! Bože, pomoz nám činit podobné věci. Utírat Jeho nohy, koupat je ve vodě slz fontány kajícího se srdce. Z jejího srdce, které rozlévalo slzy: „Ó, Bože, jsem tak ničemná. Jsem tak ubohá, Pane. Ó, Bože!“ A její sláva ležela přímo u Jeho nohou. Ona utírala Jeho nohy svojí slávou. Jaký obraz! Jaký obraz spásy! Slzy z jejich očí umývající Jeho nohy. Tou slávou, jedinou slušnou věcí, kterou měla, tou utírala Jeho nohy. Ó, aj!

302 Narovnal se; nemohla vstát. Už skoro stála, slzy jí stékaly v potůčcích po tvářích. Vypadalo to, jakoby fontány tryskaly z jejího obličej. A ona umývala Jeho nohy. Zvedla tu alabastrovou lahvičku; odlomila vršek. A vylila ji, celou. Ne že by jen postříkala Jeho nohy; ale vylila ji celou. Celé své živobytí, veškerou svoji slávu, všechny své peníze, svoje všechno, a dokonce celé své srdce, tekoucí slzy, to vše položila k Ježíšovým nohám.

303 Ó, vy ubozí členové církve, bídní pokrytci, stojíte tady, jste tak naškrobení a lhostejní. Nevidíte, co tahle ubohá prostitutka udělala? Položila vše k Ježíšovým nohám. Chtěla Ho přivítat.

304 Co se stalo s večírkem? Koho to zajímá, co se s ním stalo? Mě ten večírek nezajímá. Zajímá mne hříšník, který přichází ke Kristu. Nezajímá mě, jak se tam dostane, ona tam prostě přijde. Ty staré večírky, to je problém dneška. Jste tak zaneprázdnění večírky, večeremi, zábavou a basketbalem a ruletou v kostele, a vším možným, až necháte odejít Ježíše. Ó, jaká škoda!

305 Zde to je. Celý večírek byl k ničemu. Pohleďte, všichni kolem stojí, civí, hledí. Tak tedy, pohleďte. Ten farizej štouchne do druhého:

„Tak vidíš, kdyby byl prorokem, tak by věděl, co je to za ženu, která stojí vedle Něj. Vidíš, říkal jsem ti, že On není prorok. Vidíš, teď už to vím, jak to je.“

³⁰⁶ Ta ubohá žena to ani neslyšela. Byla tak šťastná. Přelétlo jí hlavou: „Co kdyby On odsunul nohu?“ Odsunul by On nohu? Kdyby ona... Kdyby ji jen odsunul, odešla by. Ale víte, On to neudělal. On se z toho radoval. Jemu se ta služba líbila. Líbilo se Mu, že Ho někdo tak velmi miluje. Zůstal proto opravdu nehybný. A ona brala jednu nohu a pak druhou. A ona líbá Jeho nohy. Ó, ale! Byla bez sebe. Ó, Bože, přeji si, abychom se také mohli takovými stát, jednoduše se posadit u Jeho nohou.

³⁰⁷ Dobrá, pak, první věc, víte, starý farizej řekl: „Vidíte, říkal jsem vám, že to není prorok. Jinak by to věděl.“ Řekl: „Podívej, ta žena dokonce zničí Jeho reputaci.“ Ó, jak slepý. O, ale! Ó, pýcha je tak dábelská! Poslyšte. Ona... On si myslel, že ta žena zruinuje Jeho pověst.

³⁰⁸ Nuže, bratře, Ježíšova pověst vznikla mezi hříšníky. To je tam, kde vznikla Jeho pověst. Ne mezi upjatými a naškrobenými, ale mezi hříšníky, kteří si přejí pokání. Tam byla vytvořena pověst, když k Němu přicházejí hříšníci.

³⁰⁹ A ona tam stojí, už umyla Jeho nohy. A líbá Jeho drahocenné nohy a říká: „Ó, Bože! Myslím si, že líbám právě tam, kde za chvíli pronikne velký, starý hřeb, aby byla prolitá krev za mé hříchy,“ a líbá Jeho nohy a pokračuje.

³¹⁰ A Šimon stál vzadu: „Hmmm.“ Ó, vidím, jak zrudl v obličejí a pak zbělal vzteky. Ó, ale!

³¹¹ Ježíš se k němu otočil. Řekl: „Šimone, chtěl bych ti něco říct.“ Vidíte? „Něco ti řeknu. Přišel jsem do tvého domu, protože jsi mne pozval. Přál sis, abych přišel. A nepodal jsi Mi vodu, abych si mohl umýt nohy.“ Řekl: „Přišel jsem do tvého domu a ty jsi mi nedal ani olej, abych se pomazal.“ A řekl: „Dokonce jsi Mne ani nepolíbil. Nepřivítal jsi Mne.“ Ó, Bože!

Vzbud' se, Branhamova modlitebno!

³¹² „Neumyl jsi moje nohy. Řekl jsi Mi, ať přijdu a neumyl jsi moje nohy. Nechal jsi Mne tady sedět v rozpacích. Chtěl jsem ti být něčím cenným, ale ty jsi Mi to nedovolil. Ty jsi neumyl mé nohy. Nedal jsi Mi olej, abych si s ním namazal obličej. Hoří, mé tváře hoří. Cestoval jsem

dva dny pod rozpáleným sluncem. A ty jsi Mi nedal olej, abych se pomazal a pomohl svým ubohým, vyprahlým tvářím. Mé nohy jsou špinavé a páchnou a ty jsi Mi nedal ani vodu, abych si je mohl umýt. Ani jsi Mě nepolíbil na přivítání.“ A řekl: „Tato ubohá žena, která přišla do tohoto domu, nepřestala líbat mé nohy.“ Haleluja! „Ó, já tě tak nenechám.“

313 Řekl: „A tobě říkám,“ a obrátil se k té ženě, „tvé hříchy, jež jsou mnohé, jsou ti všechny odpuštěny.“

314 Co ti pomůže ta tvá stará, vyprahlá církev? Nač je ti starý cár papíru, na který píšeš své jméno, proč to děláš? Máš přivítat Ježíše; možná se trochu zbavíš té své naškrobenosti.

315 On řekl: „Její hříchy, které jsou mnohé, jsou jí všechny odpuštěny.“ Teď už prostě nemohu déle kázat. Myslím... Ó, Bože! „Tvé hříchy, které jsou mnohé, ti jsou všechny odpuštěny. Jdi nyní v pokoji.“ Ona stála nad Ním. Její tváře byly zarudlé. Její oči byly zavřené. Na ústech a na tvářích měla olej od toho, jak líbala jeho nohy, když Ho mazala. Slzy jí stékaly po tvářích. Vlasy jí splývaly dolů, nasáklé mrvou a prachem a hnojem z cesty, to vše měla ve vlasech, kterými utírala Jeho nohy. A je slyšet to Slovo: „Komplikovala sis život, ale,“ slyším Jej, „nyní jsou ti odpuštěny všechny tvé hříchy.“ Ó, ó, ó! „Všechny tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Jdi v pokoji.“ Ó Bože!

316 Chci tam stát. Chci to také uslyšet, jednoho slavného dne, kdy bude všemu konec a já budu kázat své poslední kázání.

317 Já už stárnu, jsem si toho vědom. Dnes ráno jsem řekl chlapcům, řekl jsem: „Už je mi čtyřicet šest let. Ó, měl bych udělat něco pro Boha.“ Už tady asi moc dlouho nebudu; poukazuje na to skutečnost. Pokud tu zůstanu dalších dvacet, ano, dvacet let, podívejte se, kde bych byl. Život zvolna vadne; odchází. Mohu to říci.

318 Ale jednoho dne, až bude po všem, nechci žádné velké sídlo. Nechci v nebi nic velkého. Chtěl bych se připlazit k těm samým nohám. (Bratr Branham pláče-vyd.) Pohlédnout na ně a pohladit je. Políbit Jej přímo na nohu a říci: „Ó, Ježíši! O!“ Říci: „Miloval jsi mě, když moje cesta byla tak zamlžená. Když jsem byl v takové nouzi, Pane, a tak lhostejný. Ty jsi mě přece miloval. Ty jsi ten, kdo mi pomohl projít, Ježíši. Ó, já Tě miluji. Já Tě miluji.“ Ach — ach! „Ó, Ježíši! Ó, Ježíši! Ty nohy byly zjizveny kvůli mně, Ježíši. Já Tě miluji. Já Tě miluji.“ (Bratr Branham pláče.) Ach - ach - ach - ach!

319 Přál bych si, abych se ho mohl dotknout a říci: „A teď, Mistře,

Ty to všechno víš.“ Cítím, že bych pak mohl odejít. To by mi zaplatilo to plahočení na cestě. Strastí v mém životě bylo možná mnoho a byly deprimující. Jak malé se to ale bude zdát toho rána, když budeme kráčet těmi zlatými ulicemi. Je ještě mnoho kopců, na které máme vystoupat. Jsem často unaven. Ale jednoho dne, až se tam dostanu, zdolám svoji poslední překážku. Kdybych Ho jen mohl vidět, pohladit Jeho nohy a přivítat Jej. Pokud bych mohl říci: „Pane Ježíši, ó, jsem tak šťasten, že jsi mě miloval, když jsem byl tak hříšný. Jsem tak rád, že jsi mě podržel, když jsem už nebyl schopen nic udělat, Pane.“ Ježíš mi pomohl. Když jsem byl nemocný, Ty jsi mě uzdravil, Pane. Když jsem byl hříšníkem, Ty jsi mi odpustil. Ó, požehnaný Ježíši, nech mě pohladit znovu Tvé nohy. Ach - ach! Ó, aj!

320 Prostě už dál nemohu kázat. Skloňme na chvíli naše hlavy, než přijde pianistka nahoru, pokud bude tak hodná.

321 Drahý Ježíši, ó, Ježíši se špinavýma nohama! Ach - ach - ach - ach! (Bratr Branham stále pláče - vyd.) Ten studený svět je lhostejný a nevstřícný k Tobě, Ježíši. Co mohu dělat? Drahý Bože, co mohu dělat? Chtěl bych Tě někdy potkat, Pane. Chci pohladit tvé drahocenné nohy a říci: „Pane, Ty jsi mě miloval. Ty jsi byl pro mě probodnut. Byl jsi zraněn pro má přestoupení a Tvoji sinalostí jsem byl uzdraven. Já Tě tak miluji, Pane, protože Ty jsi mě miloval.“ Nechtěl bys, Pane, abychom to všechno udělali? Vyslyš, Otče.

322 Zatímco máme hlavy skloněné, nepostavíte se teď? Zvedněte nyní na chvíli ruce, kdo chcete říci: „Bratře Branhame, byl jsem hříšníkem. Teď chci přijmout Ježíše. Pozval jsem Ho do svého domu, bratře Branhame. Trochu jsem se za Něj před svými lidmi styděl.“ Bůh ti žehnej, matko. „Pozval jsem ho k sobě domů; nepohostil jsem Jej. Trochu jsem se za to styděl. Viděl jsem, jak přicházejí sousedé; je na čase, abych se modlil, nechal jsem si to ujít; nic jsem neřekl. Stydím se, bratře Branhame, že jsem to udělal.“

323 „Ježíši, jsem zahanben. Pozvedávám k Tobě ruku, Ježíši, prosím Tě, odpusť mi. Nepohostil jsem Tě, jak bych měl.“ Bůh ti žehnej, mladý muži. Ještě někdo zvedne ruku a řekne: „Bože, buď mi milostiv.“ Bůh ti žehnej, příteli. Bůh ti žehnej, dámo.

324 Ježíš je tady. Je tady, jak On zde obvykle bývá. Je tady, tak jak On byl na večírku u farizeje. Dnes ráno jsme Jej pozvali, aby přišel. Tady On je. Nestydíte se trochu sami za sebe? Nechcete, aby slzy stékaly po vašich tvářích, abyste Mu řekli: „Pane, stydím se. Já nechci být lhostejný. Já Tě chci milovat. Chci udělat všechno.“ Nepozvedneš

k Němu ruku a neřekneš: „Tímto, Pane...“ Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh žehnej tobě, tobě, tobě; tobě, sestro. Pohleď na Ježíšovy nohy probodnuté hřeby. Bůh ti žehnej, bratře. Ještě někdo, prostě zvedněte ruku. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, sestro. (Prázdné místo na pásku - vyd.)

*... rozevřená pro mne,
dovol mi skrýt se v Tobě;
nechť voda a...*

³²⁵ Bůh ti žehnej, Doe. Dobrá, přijď sem hned teď. Přijď rovnou sem. Nechtěl bys sem s Ním přijít? Je zde nějaký hříšník, který by chtěl přijít a pokleknout?

*... dvojí léčba,
zachrání od hněvu a učiní mě čistým.
Když přijde můj poslední nádech,
a mé oči zavře smrt,
až povstanu v neznámém světě,
a spatřím Tebe na tvém trůnu,
Skálo věků rozevřená pro mne,
dovol mi skrýt se v Tobě.*

³²⁶ Váš přístup teď může změnit celý obraz. Nechcete přijít k oltáři a pokleknout? Vy, kteří se cítíte obtíženi vinou, nechcete přijít a pokleknout u oltáře? Jednoho dne se s Ním budete muset setkat, se Skálou věků. Co pro Něj nyní děláte? Toto je vaše příležitost.

